

Lord

genaamd

De groote

Lister

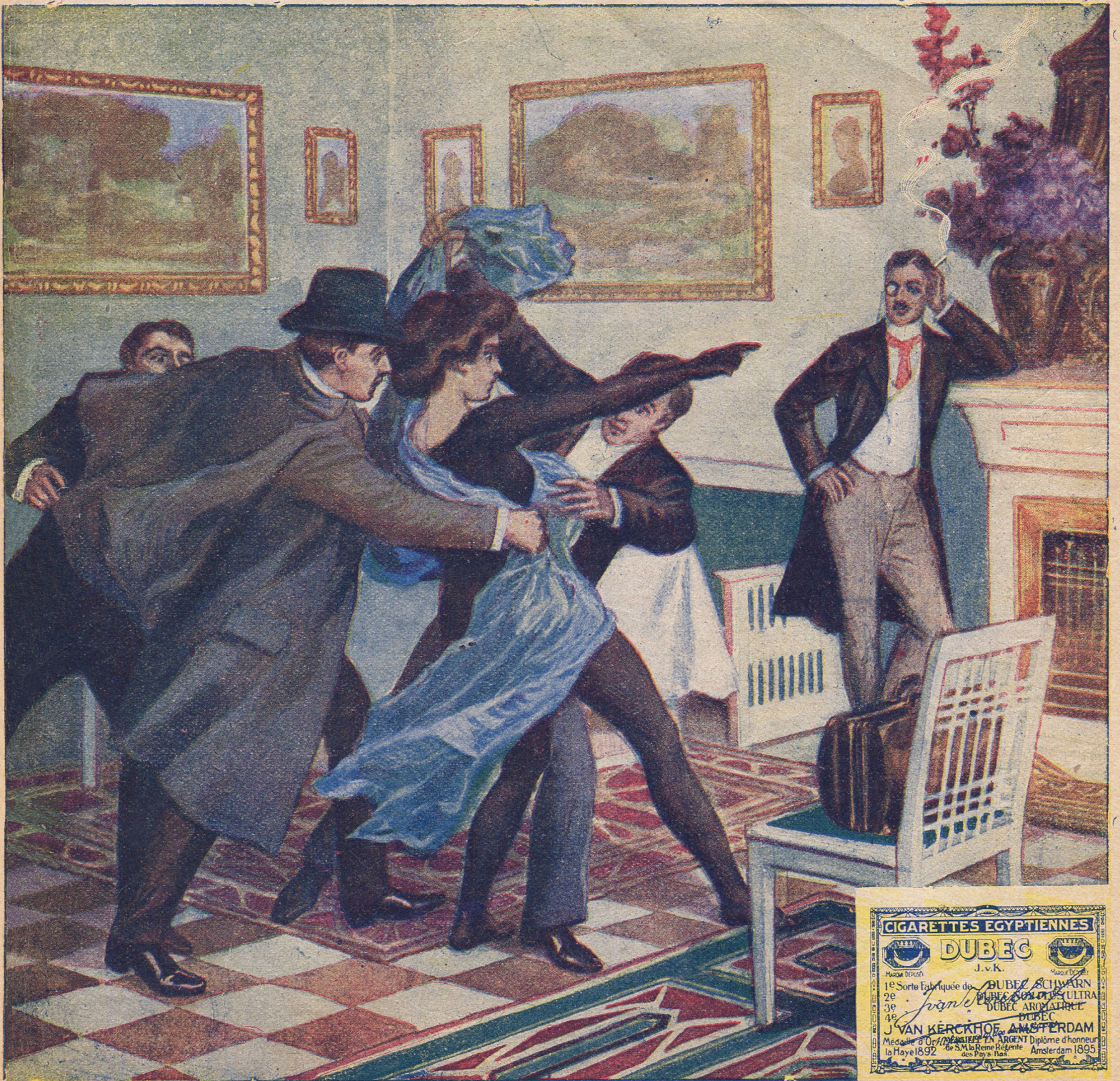
Raffles

Onbekende.

No. 545

De Kamerheer van den Koning van Servië

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte fabriquée de
2^e
3^e
4^e

J. van Kerckhof

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM
Medaille d'Or / Diplôme d'honneur
la Haye 1892 / de S.M. la Reine Reine
des Pays Bas / Amsterdam 1895

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM

NIEUWE SERIE.

DE KAMERHEER VAN DEN KONING VAN SERVIË.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Over geldzaken.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Heerlijk was de zon dien ochtend boven de oosterkim verschenen. Reeds spoedig was de dagvorstin in al haar glorie hooger en hooger geklommen en zij had slechts weinig moeite gehad de nevelslierten, welke de straten van de hoofdstad van het Brische rijk vulden, te verdrijven. Het beloofde een schitterende zomerdag te worden.

Met zulk weer is het vroeg dag in de woningen der Londenaars.

Het gebeurt betrekkelijk slechts zelden, dat zij hun woningen omkoesterd voelen door zonnestralen, zoodat een dag, waarop dit wèl gebeurt, moet gevierd worden, door er zoo lang mogelijk van te genieten.

Zoo was het ook gegaan met de bewoners van een fraai heerenhuis in Regentpark, die blijkbaar vroeg waren opgestaan, om van den mooien ochtend te genieten.

Het huis in kwestie lag in een grooten tuin, welke aan het Regentpark grensde, zoodat men vanuit de vensters, welke op den tuin uit-

zagen, zoover het oog reikte in groen en bloemen keek.

Geen wonder dan ook, dat men de bewoners van het huis op dien verrukkelijken zomerochtend voor de bovenbedoelde vensters zag zitten. Het waren twee heeren, die in lichte, luchtige huisjasjes gekleed, met een sigaret tusschen de lippen, het wonder van de ontwakende natuur hadden gadegeslagen.

Wanneer men vanuit die vensters in de zee van groen en bloemen keek, zou men niet wenen, dat men zich in het hartje van Londen bevond, op slechts geringen afstand van de city, waarvan men slechts gescheiden was door eenige breede en drukke straten als Marylebonestreet, Holborn Place en de lange Oxfordstreet.

Uit een en ander valt af te leiden, dat de bewoner met zorg deze woning tot zijn verblijf heeft uitgekozen, daar hij door de ligging daarvan niet alleen in den zomer zich de illusie kan scheppen, dat hij buiten is, maar zich

tevens binnen enkele minuten te midden van de stad kan bewegen.

Wij zeggen enkele minuten en overdrijven niet, daar de bewoner eenige zeer snelle automobielen tot zijn beschikking heeft. die dag en nacht met gevulde benzinereservoirs in de garage, welke aan het achtereinde van den grooten tuin is gelegen, klaar staan.

Hieruit, uit het huis zelf en de stoffeering daarvan valt onmiddellijk op te maken, dat de bewoner ruim met aardsche goederen moet zijn gezegend, en een aristocratische opvoeding heeft genoten, want alles ademt die kalme, rustige deftigheid, die niet aangeleerd, maar aangeboren moet zijn.

Het huis is het eigendom van Lord William Aberdeen, die het winter en zomer bewoont. Dit laatste is misschien een weinig euphemistisch uitgedrukt, want er gaan vaak weken, ja maanden om, dat mylord niet thuis is.

Hij bevindt zich dan op een zijner landgoederen in Kent, Yorkshire of in Schotland, ofschoon het ook somwijlen voorkomt, dat men hem daar tevergeefs zou zoeken, daar mylord dan op reis is.

Dit hoorende vraagt men zich misschien af wat de bezigheden van den lord zijn of wel, of hij zoo rijk is, dat hij zich al die luxe kan veroorloven, zonder te werken.

Het antwoord op zoo'n vraag is nog zoo gemakkelijk niet. Lord Aberdeen heeft namelijk in zijn huis een vertrek, waar hij zich het meest bevindt en dat ingericht is als bibliotheek, werkkamer, studeervertrek, zooals men het maar noemen wil.

Ook thans bevindt hij zich daar, in gezelschap van den tweeden heer, dien wij zoeven voor het venster hebben zien staan. Beiden voeren een gesprek en als wij daarnaar luisteren, is het misschien mogelijk wat naders omtrent de werkzaamheden van den lord, wat die dan overigens ook mogen zijn, te weten te komen.

„Charly,” zegt de heer des huizes, een lang slank knap man met mooi pikzwart haar, dat een weinig aan de slapen begint te grijzen, „Charly, het is hier mooi, hè? Het eenige, dat ik betreuer is, dat wij hier in Londen zoo zelden van zulke dagen kunnen profiteren. Het is nu buitengewoon helder en daarom kunnen wij van het wijde uitzicht genieten, maar zoodra het maar eenigszins nevelig is, hebben we niets aan ons uitzicht.”

„Volkomen juist,” luidt het antwoord, dat door den ander wordt gegeven, een betrekkelijk nog jonge man, die wel bijna een hoofd kleiner is dan de eerste spreker en blond haar heeft, zoodat hij een groot contrast met eerst-

genoemde oplevert, „volkomen juist, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen. Dat is nu eenmaal het noodlot, dat op onze wereldstad rust. Het heeft vele voordeelen in Londen te wonen, maar ook vele nadeelen. Ik vind, we moesten er onze gewoonte van maken des zomers naar buiten te gaan, niet voor een paar dagen of een week, maar een heel seizoen. We zijn gauw genoeg terug, als dat noodig mocht zijn.”

De ander antwoordt op deze geuite wensch niet direct. Droomerig blijft hij voor zich uitstaren, tot hij met de oogen knipt, alsof hij verblind is van het zonlicht, dat op dezen prachtigen zomerochtend op paden en perken speelt. Maar dan draait hij zich plotseling om, gaat naar binnen, neemt een krant van een fraai bewerkt Moorsch tafeltje, slaat het blad open, zoekt even in de kolommen van de derde pagina en geeft het blad dan aan zijn metgezel, met den vinger wijzend naar een zeker bericht.

De blonde jongeman neemt het blad aan en als hij dit doet, kijkt hij den heer des huizes aan, alsof hij zeggen wil:

„Wat heeft dat nu met mijn gezegde te maken.”

Dat ziet de ander en hij zegt met een glimlachje, alsof bovenstaande woorden in werkelijkheid zijn uitgesproken:

„Lees dat eerst eens Charly, dan zal ik je zeggen, wat ik bedoel.”

Het bericht in kwestie schijnt niet zeer lang te zijn, want na enkele oogenblikken wordt het blad weer op het tafeltje gelegd en zegt de blonde op ietwat spottenden toon:

„Ik zou zoo zeggen, dat slaat er zoowat op als een tang op een varken. Ik spreek over het 's zomers buiten wonen en jij laat me een bericht lezen over een hoteldiefstal in Ostende. Ik zie het verband niet.”

De lange, slanke heer des huizes begint nu te lachen, waarbij zijn fraaie hagelwitte tanden van tusschen zijn fijn besneden, ietwat dunne lippen te voorschijn komen en zegt met een ondeugende flikkering in zijn licht grijze oogen, die daardoor een diepen, blauwen metaalgloed aannemen:

„Dat het verband je ontgaat kan ik me voorstellen. Ik liet het je lezen om je oordeel te vernemen hoe je het zoudt vinden, om eens een maandje in deze Belgische, mondaine badplaats te gaan doorbrengen. We zijn zoowat op alle Engelsche badplaatsen geweest en ik vind ze, om je de waarheid te zeggen, een beetje vervelend worden en als we nu naar België gaan, dan kunnen we misschien het aangename met het nuttige verbinden.”

„Dat laatste zeg je natuurlijk met het oog op die hoteldiefstallen, niet waar?" vraagt zijn metgezel met een geheimzinnig glimlachje.

„Juist, Charly," luïdt het antwoord. „Ik moet eens zien wat daar aan de hand is. Misschien valt er een vorkje mee te pikken, of, wellicht moet ik tusschen beiden komen. We zullen zien. Is de Reisgids hier?"

Beide heeren verdiepen zich nu in het lijvige boek, waarin alle binnen- en buitenlandsche spoorweg- en bootverbindingen staan genoteerd.

„Er gaat vanavond een boot, die morgenochtend al in Ostende is, dus die lijkt me wel geschikt," zegt de heer des huizes, „die moesten we maar nemen, dan kan ik vanmiddag voor een reiscredietbrief. . . . halo, wacht eens even," valt hij zich zelf in de rede, „over geld gesproken, hoeveel staat er nog op ons dépôt?"

De aangesprokene trekt een scheef gezicht en opent een kasboek, dat op zijn lessenaar ligt, trekt de cijfers aan den eene kant van het blad en vervolgens aan den anderen kant van het blad tezamen, trekt de uitkomsten van elkaar af en zegt dan:

„Verslik je niet, Edward, niet meer dan de som van veertien pond en zes shilling."

„Ai!" roept de heer des huizes uit, alsof hij zijn vinger knelt of door een wesp gestoken wordt, „dat is niet te veel. Waarom heb je me niet eer gewaarschuwd?"

„Ja, Edward, dat komt omdat ik m'n kasboek van de week nog niet heb opgemaakt. We hebben de laatste dagen enorm veel uitgegeven. Luister eens: In de eerste plaats een bedrag van tienduizend pond aan het hospitaal voor arme kinderen in Woolwich, je weet wel, waarvoor een der dames-regenten met tranen in haar oogen kwam smeeken! Vervolgens onze jaarlijksche bijdragen aan het Tehuis voor Disabled Soldiers en het Herstelingsoord voor kreupele kinderen. Daarmee is ook vijftien duizend pond sterling heen gegaan. Ten slotte heb je verleden week nog een belangrijk bedrag opgenomen. . . ."

„Ja," valt de heer des huizes daarop in, „dat weet ik, één keer twee duizend en één keer vijftien honderd pond. Dat komt, ik moest naar Edinburgh en heb toen meteen mijn belofte ingelost voor het Children Hospital Fund, terwijl de rest heeft gediend voor een paar personen, die door een onbillijk gevelde oordeel aan de Old Bailey, de duivel hale die verd. . . rechters, dat noemen ze Godbetert rechtspraak, ik zeg het is kromspraak. . . . ik wou

zeggen voor een paar menschen, die in moeilijke omstandigheden waren geraakt."

„Dat klopt," zegt de ander, „maar met dat al is onze kas lens en is de bodem van 's lands schatkist, als ik me zoo mag uitdrukken, heel duidelijk te zien."

„Laat eens zien, hoe kunnen we dat tekort aanvullen? Over contant geld hier in het land beschik ik op het oogenblik niet. Als ik 't moet gaan halen op een van mijn schatkamereilanden ben ik binnen veertien dagen niet terug en dan is net de zomer voorbij. Dus dat gaat ook niet. Er zal niets anders op zitten, dan dat ik even op de gewone wijze ga aanvullen, dunk je ook niet Charly?"

Bij deze laatste woorden heeft de spreker met een eigenaardig spottend glimlachje naar zijn makker gekeken en deze trekt dan ook een zuur gezicht, als hij antwoordt:

„Als ik niet dacht, dat het daar op uit zou draaien."

„Maar wat wil je dan, beste jongen" herneemt de ander. „Weet jij er iets beters op? Laat dan maar hooren. We moeten toch geld hebben."

De ander antwoordde niet, maar bleef in gedachten verzonken zitten.

„Geef me de laatste lijst eens even aan, Charly, wil je," zei de eerste nu weer.

„Dat is vergeefsche moeite, Edward," luidde het antwoord, „je weet toch wel, dat we daar onlangs ook reeds op hebben gekeken en dat er niets meer te halen viel en dat er na dien tijd geen nieuwe aanvullingen hebben plaats gehad."

„Ja, da's waar," beaamde de heer des huizes, „wat nu?"

Er heerscht eenige oogenblikken stilzwijgen, maar dan springt de lange donkere man op en roept lachend uit:

„Halo, Charly, ik heb het!"

„Laten we dan maar zeggen: Adieu, reis naar Ostende," zegt de ander meewarig.

„Wel neen," klinkt het daar boven op uit den mond van den ander, „waarom? Volstrekt niet. Het is juist om aan geld voor die reis te komen, dat ik hieraan heb gedacht. Alleen kan het zijn, dat het een paar dagen later wordt. Vooruit, laten we het maar meteen even afmaken. Wil je even schrijven, dan zal ik je een briefje dicteeren?"

De blonde, jonge man gaat nu naar een lessenaar toe, drukt op een knop, waarna het schrijfflad zich opent en door een handig mechaniek een schrijfmachine te voorschijn komt. Zoodra hij een vel papier met carbonpapier en doorslagvel heeft in geschoven, begint de ander te dicteeren:

Zeer geachte Heer Piek,

Gevolg gevend aan een uitnoodiging van den hertog van Norfolk, bevind ik mij op mijn doorreis in Londen. Ik zou u zeer gaarne willen spreken en verzoek u daarom, u hedenavond te begeven naar „Hotel Lissabon”, Windsorstreet, en daar den portier naar mijn kamer te vragen.

Het zou mij een genoegen zijn, u hedenavond zeven uur als mijn gast te mogen beschouwen. Ik heb waarschijnlijk een zeer aangename verrassing voor u.

Met vriendelijke groeten, uw

GRAF VON LEUTOMISCHEL."

Toen de brief gereed was, werd hij nog eens overgelezen, daarna in een fraaie, met blauw zijdepapier gevoerde enveloppe gestoken en geadresseerd:

J. J. PIEK Esq.

*Hofleverancier van Z. M. Koning van
Engeland*

LONDEN,
Regentstreet 107.

Toen dit geschied was en de enveloppe, van adres en postzegel voorzien, op de schrijftafel lag, om den knecht gebeld en nadat deze verschenen en weer verdwenen was om den brief onmiddellijk te posten, vroeg hij, die den brief getikt had:

„Wat is dat voor iemand, die Mr. Piek? Nooit van gehoord.”

„Dat zal ik je vertellen, Charly,” luidde het antwoord, „luister.”

De beide heeren schuiven hun diepe clubfauteuils bij het rooktafeltje, steken elk een sigaret op en zijn weldra in een geanimeerd gesprek gewikkeld.

Alvorens dit gesprek weer te geven, zal het dienstig zijn den lezer wat nader omtrent de twee in te lichten, daar dit uit het tot dusverre gevoerde gesprek allicht niet valt af te leiden.

De lange, donkere man, de heer des huizes, is, naar uit het naambord op den gevel van het huis bij de straatdeur valt af te leiden, niemand anders dan Lord William Aberdeen en de blonde jonge man is zijn secretaris Charles Brand.

Behalve de brieven schrijven, welke zijn meester, die in den loop der jaren tevens zijn vriend is geworden, dicteert, heeft hij ook nog tot taak het bijhouden van een uitgebreid personen- en zakenregister, dat den lord bij zijn werk van zeer veel nut is.

Dat register bestaat uit een naar alfabetische volgorde gerangschikte lijst, waarin over allerlei zaken, maar vooral over personen verschillende gegevens zijn te vinden. Voornamelijk is daarbij het doel voor oogen gehouden de stand van financiën en de moraliteit.

Blijkt uit de gegevens, dat de betreffende persoon gierig of vasthoudend van aard is, dat zijn beurs steeds gesloten blijft wanneer aanvragen tot hem worden gericht van menschen of instellingen, die op de openbare liefdadigheid zijn aangewezen en alleen geopend wordt om nog meer goud op te nemen, dat hem toevloet uit zijn zaken, die vaak gedreven worden ten koste van het zweet en bloed van zijn evenmenschen, nu, dan kan zulk een persoon er op rekenen een bezoek te ontvangen van den lord, die daarvoor al een heel eigenaardigen tijd uitkiest. Gewoonlijk is dat omstreeks middernacht en bij voorkeur dan, wanneer de betreffende persoon niet thuis is.

Die afwezigheid van den persoon waar het om gaat, hindert den lord volstrekt niet. Integendeel, het is iets, dat hij gaarne heeft, want gedurende zijn bezoek spreekt hij dan alleen met de brandkast, die bij zoo'n gesprek gewoonlijk niet veel heeft in te brengen, maar er mee eindigt haar deuren te ontsluiten, opdat de bezoeker er zooveel uit kan nemen, als deze noodig oordeelt.

Deze bezoeken worden streng incognito afgelegd, hetgeen zeggen wil, dat de naam William Aberdeen bij dergelijke gelegenheden wordt afgelegd en een anderen naam gekozen, een naam, die wijd en zijd bekend is en... een rilling van schrik en ontsteltenis weet te wekken bij hen, die reden hebben om hem te vreezen.

Die naam luidt: John Raffles oftewel: Lord Edward Lister.

Als zoodanig is Lord Aberdeen totaal onbekend. Maar ook kan niemand zich er op verheffen Raffles ofwel Lord Lister ooit te hebben gezien. Ten minste de politie niet, door wie hij reeds sedert lange jaren met ijver wordt gezocht.

Uit hoofde van dit feit heeft hij den bijnaam gekregen van den Grooten Onbekende.

De eenigen, die met dit dubbel leven van den lord bekend zijn, zijn Charles Brand, zijn secretaris en trouwe makker bij al zijn avonturen, benevens James Henderson, zijn chauffeur, die voor het besturen en schoon houden zorgt van de automobielen, die de lord in zijn garage naast het tuinhuis heeft staan.

Met dit alles voor oogen zal den lezers het gesprek, dat de twee hebben gevoerd duidelijker geworden zijn.

In het kort komt het hierop neer, dat de financiën van den gentleman-inbreker voor het oogenblik uitgeput zijn, dat hij voor een reis naar Ostende dringend geld noodig heeft en dat hij van plan is zich dat te verschaffen op zijn gewone manier en wel door het plunderen van den „Zeer geachten Heer Piek" aan wien wij hem zooeven een brief hebben hooren dicteeren.

Daar Lord Aberdeen, alias John Raffles, alias Lord Lister nimmer iemand besteelt, die zich door hard en vlijtig werken een bescheiden fortuin heeft verzameld, maar zijn oog alleen valt op lieden, die zooals gezegd, heel rijk zijn en niet gezind om ooit iets van die rijkdommen aan hun behoeftige medemenschen af te staan, kunnen wij er op rekenen, dat genoemde heer Piek in niet al te beste reuk bij Raffles staat, welk denkbeeld aan kracht wint, wanneer wij naar het gesprek luisteren, dat hij op het oogenblik met zijn vriend voert.

„Ik zal je vertellen hoe ik aan dien vent gekomen ben," begint hij zijn verhaal.

„Die man is biscuïtfabrikant, ziet er zelf uit als een biscuït en heeft evenveel verstand als een dergelijk gebak. Ook deze eigenschap heeft hij met de biscuïts gemeen, dat hij zich dolgraag laat decoreeren. Hij houdt van lintjes.

„Ik heb hem in Nizza leeren kennen en stelde mij aan hem voor als graaf Von Leutomischel, kamerheer van Koning Alexander van Servië.

Nauwelijks had de man mijn naam gehoord, of hij vroeg mij op vertrouwelijken toon of Servische ridderorden moeilijk te krijgen waren.

„Ik snapte direct waar hij heen wilde. In sommige landen en helaas behoort Servië daar ook toe, wordt een levendige handel gedreven in ridderorden en andere onderscheidingen. Het is de zuiverste speculatie op de menscheelijke ijdelheid en er worden maar al te vaak reusachtige sommen voor besteed. Ik begreep, dat ik daarmee mijn voordeel zou kunnen doen en maakte hem duidelijk, dat bij ons voor geld alles te krijgen was.

Natuurlijk mits men de goede bronnen kent. Als een dergelijke bron heb ik mij bij hem aanbevolen.

Hij vroeg mij toen naar den prijs en ik was

reeds van plan, hem een Olifantsorde aan te smeren, toen er iets tusschen beide kwam, waardoor hij van een ridderorde en ik van zijn geld verstoken ben gebleven.

Nu moet hij aan een Olifantsorde gelooven.

„Het spreekt van zelf, dat de vervulling van zijn verlangen hem rust noch duur laat en daar heb ik op gerekend bij het zenden van dezen brief. Wanneer hij hapt en dat doet hij zeker, dan heb ik gauw mijn reis naar Ostende bij elkaar."

„Dat begrijp ik," antwoordde Brand, „maar wat ben je dan van plan te doen? Je zult hem toch zoo iets als een ridderorde moeten geven."

„Natuurlijk, beste jongen, dat spreekt van zelf," hernam Raffles, „ik zal zoo'n mooi lintje gaan koopen en hem zeggen, dat de oorkonde, die er bij behoort, later wordt nagezonden. Die vent slikt alles. Ik ga straks naar de city om dat prul te koopen, als jij dan in dien tijd een diner wilt bestellen met drie couverts in het Restaurant-Lissabon, waar je die fraaie, kleine, intieme en aparte salons kunt krijgen, dan geloof ik, dat we onze reis niet zoo heel lang behoeven uit te stellen."

„Uitstekend," antwoordde Brand en zij stonden op, om zich voor de wandeling te gaan kleeden. Bovendien moest Raffles zich nog voorzien van een zwarten baard, daar hij dien ook destijds tijdens zijn ontmoeting met Mr. Piek had gedragen.

Een half uur later zaten zij samen in den trein.

Toen zij in Londen waren aangekomen, spraken zij af om elkaar om zeven uur te ontmoeten in het „Lissabonhotel".

Terwijl Brand zich van zijn taak kwijtte, deed Raffles zijn inkoop in een zaak, waar ordeteekens en namaaksels daarvan te verkrijgen waren.

Het toeval wilde, dat verscheidene hooge decoraties van verschillende landen in den winkel voorradig waren en Raffles kocht er eenige.

Daarop ging hij te voet langs het Strand, deed nog een paar kleine inkoop en trad na een wandeling van een uur de vestibule van de Windsor-Club binnen om te lunchen.

Toen hij des avonds half zeven naar het restaurant Lissabon ging, wachtte Brand reeds op hem.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een intiem souper.

Brand was nog niet in avondkleeding, zoodat hij in het restaurant met ongeduld op de komst van zijn vriend wachtte. Deze zond hem nu onmiddellijk naar de Windsor Club, waar beide vrienden een groote garderobe hadden, om zich te verkleeden.

In dien tusschentijd legde Raffles de laatste hand aan de voorbereidselen om zijn gast waardig te ontvangen. Hij begon met nog even uit te gaan om wat orchideeën te koopen en toen hij terugkeerde lichtte hij den portier van het Restaurant in, dat de heer Piek onmiddellijk na aankomst naar het zaaltje waar hij zou dineeren, moest worden gebracht.

Toen liet hij zich zijn zaaltje wijzen, om daar de noodige schikkingen te treffen voor het diner.

Het was een keurig zaaltje in rococo-stijl en lag tusschen een paar zaaltjes in, die in Empire-stijl waren gehouden. Ook daar scheen een diner te zullen plaats vinden, want hij vond ook deze geheel verlicht met gedekte tafel.

Juist wilde hij binnentreden, met zijn bloemen in de hand, nog steeds gekleed in rok met witte das, waarover hij zijn zwart lakensche met roode zijde gevoerde cape had geslagen, toen hij door een beweging in het zaaltje, naast het zijne, werd opmerkzaam gemaakt op degene, die zich daar bevond. Hij keek en maakte een onwillekeurige beweging van schrik.

Daar, in dat keurige empire-zaaltje, dat baadde in een overvloed van licht uit fraaie kristallen kronen, stond voor een breeden en hoogen spiegel een dame, die bezig was haar coiffure in orde te maken.

De dame was jong en ontegenzeggelijk mooi. Zij had diep blauw-zwart haar en een fraai geteekend gelaat. Het eenige wat er mischien op den vorm van haar gelaat viel aan te merken was, dat haar oogen wat te dicht bij elkaar stonden en hare wenkbrauwen op den neuswortel ineens waren gegroeid. Zij droeg een zeer gewaagd décolleté, dat haar rug geheel en haar boezem voor twee derden onbedekt liet. Het was van een prachtige, donker violette stof, welke kleur heerlijk contrasteerde met de blanke huid. In haar haar droeg

zij een schitterende speld van briljanten met aigrette.

Zij stond met den rug naar Raffles toe, maar daar zij in den spiegel keek, was het best mogelijk, dat zij hem gezien had, ofschoon zij dat niet liet blijken in het korte oogenblik, dat Raffles haar zag.

Raffles zelf was onmiddellijk zijn zaaltje binnengegaan en begaf zich naar een klein buffet, waarop een paar kristallen vazen stonden, waarin hij zijn orchideeën wilde rangschikken.

Hij was zich zelf onmiddellijk weer meester en het eenige teeken, dat hij iets gezien had, dat hem onaangenaam was, bestond hierin, dat hij iets sneller adem haalde.

Om naar het buffet te gaan, moest hij langs den anderen kant van de zaal en langs de andere deur, die uitkwam in het tweede nevenzaaltje in empire-stijl. Ook dáár keek hij even binnen en nu scheelde het maar een haar of hij had zijn bloemen met vaas en al op den grond laten vallen. Het was duidelijk te zien, dat hij wederom geschrokken was.

Maar het volgende oogenblik stond hij bij het buffet en rangschikte zijn orchideeën zóó rustig, alsof dit alles slechts gezichtsbedrog was geweest. Als men goed keek, kon men zien, dat onder zijn arbeid zijn lippen zich spotachtig omkrulden.

Toen Brand binnenkwam, stond hij nog net zoo.

Brand begon zich van zijn cape te ontdoen, maar naderde, zonder deze aan den zich in het vertrek bevindenden kapstok te hangen, Raffles, daar deze hem met den vinger op de lippen wenkte.

„Wat is er?” vroeg hij op zachten toon.

Raffles maakte met het hoofd een beweging naar het nevenzaaltje en fluisterde:

„Daar zit een dame en ik wou dat de duivel die vrouw haalde! Zij zou in staat zijn om de muizenval, waarin ik mij bevind, dicht te klappen en mij gevangen te nemen.”

Brand werd zenuwachtig.

„Wie is daar? Verklaar je duidelijker!” vroeg hij.

„Ik geloof niet, dat zij mij herkend heeft,” luidde het antwoord.

„Wel! Dan behoef je ook geen gevaar te vreezen. Wie bedoel je eigenlijk?" vroeg Brand nog eens.

Raffles sloot de deur.

„Ik bedoel Miss Ethel Prince," zei hij nog steeds fluisterend, „de fijnste speurhond van alle Amerikaansche detectives.

„Zij zit daar in de zaal te dineeren. Waarschijnlijk logeert zij ook in dit hotel."

„Is dat die vrouwelijke detective", vroeg Brand, „die gedurende de laatste jaren in Amerika zoovele internationale misdaden heeft opgehelderd?"

„Juist," fluisterde Raffles. „Zij is knapper dan al haar mannelijke collega's. Het is een soort manwijf."

Lord Lister trok nu zijn cape uit en wees Brand op den avondmantel der dame, die in het andere zaaltje voor den spiegel had gestaan.

Deze avondmantel van een witte wollen stof en met rose zijde gevoerd, hing op den kapstok in de breede gang, waar de beide zaaltjes op uit kwamen.

„Van wie is die mantel?" vroeg Brand. „Is die van Miss Prince?"

„Neen," lachte Raffles, „dat is niets voor zoo'n boonenstaak. Die mantel behoort aan iemand anders. Ook een kennis van mij. Zij zit in dat zaaltje! (Hier wees hij naar de andere zijde). Ja, beste jongen," vervolgde hij met een geestig lachje, dat hoegenaamd geen vrees verried, „ik kan niet zeggen, dat je bijzonder gelukkig bent geweest in je keuze van het zaaltje. We zitten letterlijk tusschen twee vuren en het ergste is, dat de dame van dien avondmantel mij ook kent. Ik weet alleen niet zeker of ze mij gezien heeft."

„Laten we dan dadelijk weggaan," meende Brand.

„Wel neen, Charly, dat gaat niet. In de eerste plaats is het toch al te laat, als ze mij werkelijk reeds gezien heeft en dan vergeet je, dat we elk oogenblik onzen gast te wachten zijn. We moeten maar kalm afwachten hoe de zaken zullen loopen."

„Hoe ziet zij er uit?" vroeg Brand. „Ken ik haar ook?"

„Dat geloof ik niet," antwoordde zijn vriend. „Het is wat men noemt een mooie vrouw, zoo'n soort duivelsschoonheid, donker haar en donkere oogen. Zij heeft gewoonlijk niet meer kleeren aan, dan je kunt zien. Verleidelijk tot het ongelooflijke. Honderden mannen heeft zij reeds in het ongeluk gestort. Zij is een avonturierster van den eersten rang en heeft op haar eene wang een kruisvormig litteken met een tache de beauté er bovenop."

„Een avonturierster?" vroeg Brand geïnteresseerd.

„Ja en een gevaarlijke slang," hernam Raffles. „Dat litteken op de rechterwang is haar toegebracht door misdadigers met wie zij samen heeft gewerkt en welke zij daarna heeft verraden.

„Het is een teeken om elken ingewijde te waarschuwen, zich niet met haar te bemoeien.

„Zij is voor haar geheele leven gebrandmerkt en al draagt zij ook een zwart pleister-tje op het litteken, voor een ingewijde kan zij het toch niet verborgen houden."

Nu werd Brand toch werkelijk een weinig zenuwachtig.

„Hoe ken je haar?" vroeg hij.

Raffles haalde de schouders op.

„Jaren geleden was zij, toen ik haar leerde kennen, in dienst van een Russisch grootvorst, wiens vijanden zij vol ijver opspoorde. Daarna werd zij Nihiliste en stal telegrammen en documenten, die voor den Czaar bestemd waren, van een Engelschen koerier.

Eenigen tijd later werd zij de beminde van een Oostenrijksch bankdirecteur, speelde valsch in Monte Carlo, werd het land uitgezet, kwam te Parijs en belandde daar in de laagste misdadigerskringen. Voor haar verraad kreeg zij dat gekruiste litteken en eindelijk kwam zij naar Londen terug als internationale oplichtster. Ik heb haar in een eeuwigden tijd niet gezien en dacht daarom, dat ze Engeland weer verlaten had, maar ik zie, dat ik me vergist heb."

Een geluid in het kleine zijzaaltje deed hen beiden opkijken.

De oplichtster trad binnen.

Op het oogenblik, waarin zij Raffles zag, verdween het kokette lachje en haar gelaat drukte grooten schrik uit.

Het was duidelijk, dat zij Raffles nog niet gezien had en het zaaltje alleen uit nieuwsgierigheid binnentrad. Raffles had nog juist den tijd Brand toe te fluisteren:

„Stel mij aan haar voor als Graaf Von Leutomischel. Laat de rest maar aan mij over."

Brand naderde het meisje, dat midden in het vertrek was blijven staan, besluiteloos wat zij moest doen. Zooals zij daar stond in haar geraffineerd toilet in hare volle, rijpe schoonheid met een overvloed van licht, dat uit de kristallen kroon op hare marmeren schouders en armen neerklaterde, kwam zij Brand verleidelijker voor dan eenige vrouw, die hij in zijn leven had gezien. Maar hij wist wie zij was en dat gaf hem den moed, om zich tot haar te wenden en haar aan te spreken, zooals het een man van de wereld betaamt.

„Pardon, mademoiselle,” zei hij met een beledigenden glimlach, „dat is voor ons een eer en een verrassing, dat u komt binnenstappen.”

„Nee,” vervolgde hij, toen zij een beweging maakte, alsof zij zich wilde verwijderen, „neen, zeg nu niet, dat ge u vergist hebt. Dezen korten droom van schoonheid en lieflijkheid zou daardoor te vroeg verstoord worden. Vergun mij, dat ik mij en mijn vriend aan u voorstel.”

„Mijn naam is Baron Newcomer uit Sheffield, mijn vriend is graaf Von Leutomischel, kamerheer van Zijne Majesteit den Koning van Servië.”

De jonge vrouw wierp een korten, onderzoekenden blik op Raffles.

Koud en trotsch beantwoordde Lord Lister dien.

Daarop zei zij:

„Gij hebt carrière gemaakt, mijnheer, het verheugt mij, dat het u goed gaat. Het was jammer, dat gij twee jaar geleden Monte Carlo zoo opeens hebt verlaten.”

Een spottend lachje speelde om Raffles' mond.

„De speeltafel is, evenals de schoonheid van een kokette vrouw,” zei hij, „een voorbijgaand genoeg voor een gentleman. Het is onmogelijk, zich met deze zaken lang bezig te houden.”

In de oogen van de vrouw fonkelde een blik van haat, toen zij zei:

„Gij drukt u op beleedigende wijze uit, mijnheer.”

„In hoeverre, Madame? Het groene laken en de roode schmink hebben merkwaardig veel overeenkomst. Alleen dwazen hopen op geluk; zij zien den gapenden afgrond niet.”

Zij krulde vol trots de lippen.

„Het verbaast mij,” hernam zij, „dat gij dergelijke dingen tot mij zegt. Wij zijn immers beiden internationale grootheden!”

Raffles bekeek haar van het hoofd tot de voeten.

„Internationaal?” vroeg hij. „Hoe bedoelt gij dat?”

Zij lachte hoonend.

„Hoe ik dat bedoel? Dacht gij, dat ik zoo lang uit Londen weg was geweest, dat ik niet meer wist, wat hier voorvalt?”

„Misschien hebt gij in de couranten wel eens van een zekeren Raffles gelezen?”

Lord Lister haalde zijn met briljanten bezet sigaretten-étui te voorschijn, en stak een sigaret op.

„Natuurlijk!” zei hij, kalm. „Ik lees dikwijls in de nieuwsbladen over den Grooten Onbekende. Men leest er immers zoo veel van. Zoo

herinner ik me ook, een jaar geleden te hebben gelezen, dat in Petersburg een schandaal-geschiedenis voorviel met de beminde van een Russischen grootvorst.”

Raffles sprak deze woorden langzaam en met bijzonderen nadruk uit.

Hij zag, dat de bedriegster bij de laatste woorden, welke op haar doelden, verbleekte.

„De grootvorst was zoo onvoorzichtig geweest”, vervolgde Lord Lister, „om zijn geliefde het mechaniek van zijn brandkast uit te leggen. Zij maakte hiervan misbruik, vluchtte en werd Nihiliste.”

De avonturierster trachtte haar ontroering te verbergen achter een lachje.

Raffles deed, alsof hij dit niet merkte en vervolgde:

„En een poosje geleden hoorde ik te Parijs, dat de vroegere maitresse van den grootvorst gedaald was tot een gewone bedriegster en zichzelf redde door eenige makkers te verraden aan den prefect van politie der stad Parijs, den heer Lépine.”

„Zwijg!” siste de vrouw, die nu haar zelf-beheersching geheel verloren had. Maar Raffles stoorde zich hieraan niet.

„Ik geloof,” ging hij bedaard voort, „dat gij dergelijke verhalen niet gaarne hoort, maar het slot van een geschiedenis, welke ik u nog zou kunnen vertellen, draagt gij zelf op uw linkerwang, het kruiselingsche litteken van een messnede, die uw makkers u toebrachten als loon voor uw verraad.”

De oogen der bedriegster waren met een uitdrukking van gloeienden haat op den spreker gevestigd.

„Gij schijnt u ten mijnen koste te amuseeren,” zei zij met een stem, die zij tevergeefs trachtte vastheid te geven. „Ik denk echter, dat gij niet verstandig handelt, mij op vijandige wijze tegemoet te treden. Ik kan u uit de couranten veel interessanter dingen medeelen omtrent Raffles, dan gij van die dame vertelt.”

„Gij behoeft mij niets te vertellen,” hernam Raffles onverstoort, „want ik ken de daden van Raffles beter dan de couranten. En den hoofd-inspecteur van politie moet gij er ook maar niet over spreken, want die is volkomen op de hoogte. Maar van u weet de politie niets. Ik zou haar echter kunnen inlichten.”

De oplichtster stampste woedend met haar voet op den grond.

„Neem u in acht!” beet zij Raffles toe. „Het zou kunnen zijn, dat de couranten morgen konden berichten, dat John Raffles eindelijk gevangen is genomen. Misschien kent gij Miss Prince?”

„O ja," lachte de Grootte Onbekende, „die ken ik heel goed. Ik geloof, dat zij hiernaast in de zaal soupeert."

„Aha! Hebt gij dat ook al gemerkt?" vervolgde zij. „Tot dusverre is nog niemand, dien zij in handen wenschte te krijgen, haar ontsnapt."

„Daarom is zij zoo verstandig", spotte Raffles, „om haar roem te handhaven en zich niet met mij te bemoeien. Overigens, als gij kennis met de dame wenscht te maken, zou het mij zeer aangenaam zijn, als gij dit vertrek, dat ik heb besproken, verliet. En als gij Raffles wilt leeren kennen, dan moet gij zoeken, waar hij zich bevindt."

„Gij kunt mij niet bedriegen," zei de jonge vrouw met een ironisch lachje, „gij zijt Raffles! Gij hebt het immers zelf toegegeven."

„Indertijd in Nizza droegt gij geen zwarten baard, zooals nu. Engelsche detectives zouden u niet herkennen. Maar wij, internationalen, hebben een fijneren neus. Men moet den dief met den dief vangen, Mr. Raffles!"

„Ik wensch u veel geluk", zei Raffles met een buiging.

Opnieuw weerklonk een hoonend lachje uit den mond der jonge vrouw.

„De premie, uitgelooft op uw persoon, bedraagt nog altijd 5000 pond sterling. Een flinke som, waarvan men een geruimen tijd een gemakkelijk leventje kan leiden."

„Maar ik wil bescheiden zijn. Ik stel voor om goede vrienden te worden. Ik zal den avond met u doorbrengen en gij geeft mij als belooning voor mijn stilzwijgen een cheque van 1000 pond sterling. Ik denk toch, dat dat goedkoop is in de onmiddellijke nabijheid van Miss Prince."

„Zeker, zeker," antwoordde Raffles, „ik zal de chèque zelfs verhoogen tot een bedrag van 2000 pond sterling. Maar in allen ernst gesproken, dacht je werkelijk, kleine avonturierster, dat je je met Raffles zoudt kunnen meten?"

„Gij ziet, dat ik het aandurf. Eén woord van mij in de eetzaal en gij zijt in de macht van miss Prince."

„Nu," hernam Raffles, „dat weet ik nog zoo precies niet, maar we zullen het er toch maar niet op aan laten komen. Wacht, ik zal die chèque even uitschrijven."

Hij tastte in zijn borstzak en haalde zijn portefeuille te voorschijn, daarop schroefde hij zijn vulpenhouder open. Nu draaide hij zich om, om op een tafeltje de chèque uit te schrijven, maar toen hij de jonge vrouw den rug toegekeerd had, stak hij de portefeuille weer in den zak, haalde er een zakdoek uit en be-

vochtigde deze met eenige druppels uit een fleschje, dat hij uit zijn vestzak nam.

Nu trad hij op het meisje toe met een velletje papier in de hand. Zij stak hare met juweelen beladen handen uit om het in ontvangst te nemen. Maar op hetzelfde oogenblik gaf Raffles aan zijn secretaris een bijna onmerkbaaren wenk, deze snapte wat zijn vriend verlangde en het volgende oogenblik had Brand de polsen van het meisje gegrepen. Nu drukte Raffles haar den zakdoek voor den mond, zoodat zij niet schreeuwen kon en tevens de damp, die van den zakdoek opsteeg, moest inademen.

Het kleine fleschje uit den vestzak van Raffles bevatte chloroform, hetgeen nu goed te bespeuren was aan de zoetachtige geur die het verspreidde. Hij had een dergelijk fleschje altijd in geval van nood bij zich.

Het duurde slechts enkele seconden of de jonge vrouw was bewusteloos.

Slap viel zij in de armen van Brand, die haar opbeurde en naar een klein nevenvertrek droeg.

„Hoelang zal zij bewusteloos blijven?" vroeg hij zijn vriend.

„De eerste twee uur is zij onschadelijk. Een gevaarlijke slang!"

Het was geen minuut te vroeg, want juist diende de kellner Mr. Piek aan.

„Ah! Goeden avond, goeden avond!" riep de corpulente hofleverancier, terwijl hij zijn biscuitkleurig gelaat tot een beminnelijken glimlach vertrok. „Ik ben zeer verheugd, mijn waarde kamerheer, u hier in Londen te mogen begroeten."

„Ik geloofde mijn oogen niet, toen ik uw brief ontving. Ik ben zeer gelukkig, de eer te hebben, den avond met u te kunnen doorbrengen."

„Mijn tijd is helaas zeer beperkt", zei Raffles, „daar ik vannacht nog naar het kasteel van den hertog van Norfolk te Derbyshire moet vertrekken."

Bij het hooren van dezen naam keek de biscuitman zijn gastheer vol eerbied aan.

Hij had een belachelijk gevoel van onderdanigheid en respect jegens alle voornamen in de maatschappij.

Hij had zich versierd met alle orden, die hij bezat, en vol welgevallen keek hij af en toe naar de rij schitterende sterren en kruizen op zijn zwarten rok.

Raffles nam intusschen zijn plichten als gastheer waar, bood den hofleverancier een zetel aan en weldra bediende de kellner hen op de geruischlooze, gedistingeerde wijze der welopgevoede zwartrokken.

Het gesprek liep aanvankelijk over onverschillige onderwerpen, hoewel Raffles het aan zijn bezoeker merkte, dat deze brandde van verlangen om iets te vernemen omtrent de eventueel uit te reiken ridderorden.

Maar Raffles had geen haast.

Eindelijk, toen het korte, maar uitgelezen diner beëindigd was, haalde Raffles een etui uit zijn zak te voorschijn, opende het en toonde zijn bezoeker een met juweelen bezet orde-teeken.

Hij genoot een paar seconden van het ver-rukte gezicht van den beschuifabrikant.

„Dat is een ridderorde van het Servische huis, welke oorspronkelijk door Kara George, den overgrootvader van den tegenwoordigen koning Alexander Karageorgevitch is gesticht. Ik heb in opdracht haar te overhandigen aan den hertog van Norfolk, maar daar ik weet dat deze lord niets om ridderorden geeft en ze eenvoudig ergens in een laatje van zijn lessenaar opbergt, is het hem onverschillig of hij haar krijgt of niet.

„Ik behoef nu slechts een anderen naam op de oorkonde in te vullen en de ridderorde u op de borste te spelden en de zaak is gezond, maar... zooals ge wel begrijpen kunt... ja, hoe zal ik dat nu uitdrukken... om kort te gaan, onze schatkist is zoo goed als leeg en wij zitten bovendien nog tot over onze ooren in de schulden, die wij in den oorlog hebben moeten maken.”

„Ik begrijp u, ik begrijp u,” riep Piek uit, wiens handen van verlangen sidderden, „hoeveel is het bedrag, dat...”

Raffles liet den man niet uitspreken, maakte een welsprekend gebaar en zei:

„Het is geen handel, waarde heer, zooals gij wel begrijpen kunt; van een prijs is geen sprake. Ik laat met het volste vertrouwen aan u over wat gij ons schenken wilt. Het is natuurlijk onnoodig te zeggen, dat een ridderorde een precedent schept, die nog door meerdere kan worden gevolgd, indien de som...”

„Ik begrijp u, ik begrijp u,” riep Mr. Piek opnieuw uit en strekte zijn bevende handen naar het étui, waarin de ridderorde schitterde, uit.

Raffles nam het sieraad er uit en spelde het met een plechtig gebaar op de borst van den fabrikant.

„Excuseer mij een oogenblik,” zei Piek, terwijl hij naar het tafeltje ging, waaraan Raffles zooeven eveneens een chèque zou hebben uitgeschreven. Hij nam zijn chèqueboek en, gedachtig aan de woorden van Raffles, betreffende dat precedent, vulde hij het blanco papiertje in met eenige letters en cijfers, die

het in eens tot een voorwerp maakte, dat niet minder dan 3000 pond sterling waard was.

Raffles wierp even een blik op de som, die zelfs hem meeviel, dankte den biscuifabrikant met eenige welgekozen woorden en begaf zich naar de sofa, waar hij met Mr. Piek en Brand nog een uurtje bleef zitten praten.

„Het staat goed niet waar?” vroeg de fabrikant aan Raffles en Brand, terwijl hij op zijn borst wees, waar het van lintjes en kruisjes wemelde.

„Prachtig, magnifiek!” riepen beiden als uit één mond, maar dachten er direct bij:

„De kerel lijkt wel een paaschos.”

„Ja,” lachte de biscuifabrikant, „men moet voor zichzelf iets overhebben. Als ik van adel was, dan zou ik dit niet noodig hebben. Maar op deze manier maak ik mijzelf voornaam, wat minstens gelijk staat met een adellijken titel.”

Hij wees met zijn vinger, die van juweelen fonkelde, naar zijn borst.

„Ziet gij —” hij wees naar zijn schouder, waarvan een gekleurd lint afhing, veel gelijkende op de schouderlinten, waarmede zich, in navolging der militairen in Duitschland de landelijke bevolking tooit — „dit is de Japansche orde van het roode kruis. Het is een onderscheiding, die ik voor mijn opofferenden moed in den Russisch-Japanschen oorlog kreeg.”

Brand keek eenigszins verwonderd op.

„Hebt gij den veldtocht meegemaakt in het Japansche leger?” vroeg hij.

„Dat niet,” antwoordde Mr. Piek, „maar ik schonk aan de afdeeling van het Roode Kruis een wagonlading biscuits, waarvoor men mij uit erkentelijkheid decoreerde. De heele zaak kostte mij niet meer dan 10 pond. Een schitterend effect, nietwaar?”

„Natuurlijk!” beaamde Brand.

„Ja, weet gij en omdat die ridderorde zoo goedkoop was, liet ik tegelijkertijd een zelfde exemplaar komen voor mijn vrouw. Ik zeg u, het staat ontzettend gekleed bij een avondtoilet.”

„Jammer,” zei Raffles, „als ik geweten had, dat uw vrouw ook waarde hecht aan een decoratie, dan had ik haar uit Belgrado onze orde voor deugd en schoonheid medegebracht.”

„Misschien wilt gij mij die dan wel zenden,” zei de hofleverancier, „gij weet niet, hoe gelukkig gij mij daarmee zoudt maken.”

„Gij moet mij niet kwalijk nemen,” antwoordde Raffles, tegen negen uur opstaande, „maar mijn tijd is beperkt, ik moet Londen met den trein van tien uur verlaten.”

„Volstrekt niet, volstrekt niet," zei de biscuitfabrikant.

„Ik zou u een vriendelijk verzoek willen doen," smeekte hij bij het afscheid.

„En dat is?" vroeg Raffles.

„Verschaf mij de eer op uw terugreis door Londen bij mij te komen dineeren," bood Piek aan.

„Mijn huis is bekend als een der mooiste van geheel Londen.

„Als gij belang stelt in schilderijen, mijnheer de graaf, ik ben in het bezit van verschillende werken van Rubens, Rembrandt en andere meesters. Ook heb ik uit de nalatenschap van koning Lodewijk van Beieren het volledige gouden tafelservies gekocht; ik bezit de kostbaarste meubelen, tapijten en gobelins. Gij moet mijn huis leeren kennen."

„Ik zal gaarne gebruik maken van uw uitnodiging," antwoordde Raffles, „want ik interesseer mij buitengewoon voor dergelijke dingen."

„De inrichting van mijn huis kost mij meer dan honderdduizend pond sterling," blufte Piek verder. „Die inrichting zou mij niet passen, ik zou te eenvoudig zijn voor al die kostbaarheden, als ik niet verscheidene decoraties had.

„Dus ik mag erop rekenen, dat gij mij komt bezoeken?"

Raffles reikte hem de hand en zei:

„Heel gaarne, gij kunt vast op mij rekenen!"

„Sta mij dan toe, dat ik nu vertrek. Een voorspoedige reis, graaf. Gij zult in mij steeds uw dienstwilligen dienaar vinden. Deel Zijne Majesteit, den koning van Servië mede, dat ik, mr. Piek, hofleverancier van Zijne Majesteit den Koning van Engeland, bezitter der hoogste decoraties, voor het Servische volk mijn goed en bloed veil heb. Een bewonderenswaardig volk!"

Onder herhaalde handdrukken vergezeldde Raffles den fabrikant tot aan de deur en toen hij deze weer had gesloten, zei hij tot Brand:

„Ik zal inderdaad eens een kijkje gaan nemen in de woning van dien man. Ik zou nooit hebben gedacht, dat er zooveel geld te verdienen valt met biscuits.

„Maar à propos, ik denk, dat het nu tijd is om op te breken. Eerst zal ik nog even naar onze kleine vriendin, hiernaast, kijken. Ik denk, dat deze les haar zal heugen." Hij begaf zich naar de kleine toiletkamer, waar de avonturierster nog steeds bewusteloos op den divan lag. Zij ademde rustig als in een gezonden slaap.

Daarop keerde Raffles in het salon terug.

Hier betaalde hij den kellner het diner.

De rekening bedroeg 6 pond en een pond gaf hij als fooi.

Daarop zei hij, terwijl hij de deur naar de eetzaal opende en naar miss Prince wees, die daar nog steeds zat:

„Hier hebt gij een briefje in een couvert. Geef dat aan die dame, daar aan dat tafeltje, maar niet voordat ik weg ben.

En de jonge dame, die hiernaast op den divan ligt te slapen, moet gij nog een poosje laten rusten."

De kellner maakte een buiging en Raffles ging heen.

Hij ging vlak langs het tafeltje van Miss Prince en op luiden toon zei hij tot Brand, zóó, dat de dame het kon hooren:

„Eigenaardig, wat voor een boonestaken van vrouwen er toch in de wereld zijn. Ik zou niet graag in gezelschap van zoo eentje soupeeren."

Miss Prince keek hem met woedende blikken aan.

„Boedoelt gij mij soms?" vroeg zij op scherpen toon.

„Pardon, Miss Prince," antwoordde Raffles, „gij schijnt niet goed verstaan te hebben."

Hij nam zijn hoed af en verliet de eetzaal. Verbaasd keek de vrouwelijke detective hem na.

Wie kon dat geweest zijn?

Zij kende dien heer niet.

Daar naderde de kellner haar en overhandigde haar het hem door Raffles gegeven couvert.

Haastig scheurde zij het open en las:

„Miss Prince!

Gij zijt geen detective. Gij hebt te lang werk om te dineeren.

Groet den inspecteur van politie Baxter van mij. Gij zoudt verstandig doen, te trouwen en op uw lauweren te gaan rusten.

Ik groet u met dezelfde hoogachting, die ik heb voor den politie-inspecteur Baxter.

JOHN RAFFLES."

Zoo snel als nu was miss Prince nog nooit opgesprongen.

„Wie gaf u dezen brief?" vroeg zij den kellner.

„De heeren, die zooeven aan uw tafeltje stonden," antwoordde de man.

„Wat?" schreeuwde Miss Prince, „hier aan mijn tafeltje?"

„Ja. Ik zag de heeren met u spreken,” her-
nam de kellner, die niets van de drift der
dame begreep.

Met een zucht viel Miss Prince in haar stoel
terug.

Het schemerde voor haar oogen.

Het was meer dan zij kon verdragen.

Terwijl zij erover nadacht, hoe zij Raffles in
handen zou kunnen krijgen, naderde hij haar,
beleedigde haar, had met haar gesproken,
stuurde haar een brief en was verdwenen.

Zij vroeg en betaalde haastig de rekening en
was verdwenen.

Misschien gelukte het haar, hem nog te vin-
den.

Maar haar hoop bleek ijdel.

De portier deelde haar mede, dat de heeren,
welke zij hem beschreef, te voet waren heen-
gegaan.

Toen zij vroeg, in welke richting, wees hij
haar, omdat zij geen fooi gaf, de tegenoverge-
stelde.

Zij snelde dus den verkeerden kant op.

Raffles echter had met Brand een taxi ge-
nomen en was daarin naar het station gere-
den.

Toen zij in de auto zaten, zei hij tot Brand:

„Ik heb nog twee shilling in mijn zak als
laatste overblijfsel van ons gezamenlijk ver-
mogen. Het was juist voldoende om alle on-
kosten te bestrijden. Als je nog één dag had

gewacht met mij op de hoogte van mijn finan-
cieelen toestand te brengen, dan had ik er niet
voor ingestaan, dat de truc mij was gelukt.

„Voortaan moet je mij steeds waarschuwen,
als wij minder dan 100 pond op de Bank heb-
ben staan.”

Brand beloofde er aan te zullen denken.

Een half uur later reed de trein naar Dover,
waarin de beide vrienden hebben plaats geno-
men, het Waterloo-station uit en ongeveer ter-
zelfder tijd ontwaakte in het Restaurant-Lis-
sabon de schoone avonturierster.

Eenige oogenblikken bleef zij bewegingloos
liggen. Haar hoofd was zwaar en zij vroeg
zich tevergeefs af, wat er met haar geschied
was.

Toen, eensklaps, sprong zij op. Zij bekeek
zich in den spiegel en herinnerde zich nu on-
middellijk wat er met haar gebeurd was.

Nadat zij een paar glazen water had ge-
dronken, trok zij haar mantel aan en ging
heen.

In machteloze woede balde zij de vuisten,
zoodat haar nagels zich diep in het vleesch
groeven.

Slechts één enkelen wensch koesterde zij
op het oogenblik: den ondergang van Raffles
te bewerken!

Daaraan zou zij haar leven wijden.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voor-
waarden.

DERDE HOOFDSTUK.

In Scotland Yard.

Het dagelijksche ochtendrapport, dat hoofd-inspecteur Baxter van zijn beambten ontving, was juist doorgelezen en had het humeur van den chef van Scotland Yard aanmerkelijk slechter gemaakt.

Vóór het tweede ontbijt was de inspecteur van politie eigenlijk altijd ongenietbaar.

Met de noodige aanmerkingen gaf hij de dikke portefeuille met acten aan Marholm, toen de dienstdoende agent binnentrad en meldde:

„Miss Prince.”

Baxter mompelde een ellenlangen vloek, want dit bezoek was hem vóór het ontbijt al zeer onwelkom.

„Ik ben nu niet te spreken!” riep hij uit, „laat zij naar den duivel loopen. Wat heeft zij haar neus in onze zaken te steken. Ik kan op mijn nuchtere maag geen oude wijven uitstaan.”

„Gij waart toch heel blij, inspecteur,” zei Marholm, „dat deze dame, dit genie der Amerikaansche detectivekunst, zich bij u aanmeldde om u te helpen, Raffles te arresteren.”

„Hoor eens,” riep Baxter met een woedenden blik op zijn secretaris, „zwijs nu alsjeblieft over Raffles. Ik wil niets over dien man hooren. Kort en goed, ik heb geen tijd en geef jou volmacht om mij in alle aangelegenheden te vertegenwoordigen, waar zulks noodig is.”

„Wees dan zoo goed,” zei Marholm, „om mij dat even zwart op wit te geven.”

Inspecteur Baxter zette een paar regels op papier, welke Marholm het recht gaven, in zijn plaats te handelen en onderteekende het stuk.

Daarop verdween Baxter door de zijdeur, terwijl Marholm den nog steeds wachtenden politie-agent bevel gaf, Miss Prince binnen te laten.

Nauwelijks was zij binnen, of zij riep: „Ik ben zenuwachtig, ik ben voor den eersten keer in mijn leven zenuwachtig. Verbeeldt u, wat mij gisteravond is overkomen.”

Met een vloed van woorden vertelde zij Marholm van haar ontmoeting met Raffles en van diens brief.

Marholm hoorde haar glimlachend aan en zei:

„Miss Prince, het doet me werkelijk genoegen, dat u bij uw eerste ontmoeting met Raffles ondervindt, dat dat heerschap een buitengewone man is. U mocht anders eens denken, dat wij hier in Scotland Yard ons vak niet meer verstonden, maar ik geef u de verzekering, dat dat wèl het geval is. Alleen tegen Raffles zijn wij niet opgewassen. Vraag het wie ge wilt. Overal zult ge hetzelfde antwoord ontvangen. En ik ben er zeer benieuwd naar wat ge nu wilt doen.”

„Ik wilde hoofd-inspecteur Baxter nu verzoeken,” antwoordde zij, „om een zijner beambten te mijner beschikking te stellen, die mij kan begeleiden.”

„Allright,” antwoordde Marholm, haar een vel papier gevende, „schrijf uw verzoek hierop, dan zal ik de noodige maatregelen nemen.”

Terwijl Marholm kalm zijn pijp rookte, schreef Miss Prince het verlangde op en overhandigde het papier aan den inspecteur.

Deze las het vluchtig door en schreef er onder:

„Inspecteur Marholm wordt ter beschikking gesteld van Miss Prince.

Namens hoofd-inspecteur Baxter,

MARHOLM.”

„Ziezoo,” mompelde hij bij zichzelf, „nu ben ik tenminste voor een tijdje van den bureaudienst af en behoef niet naar het gemopper van mijn chef te luisteren.”

„Ik ben bereid om u te volgen,” zei hij vervolgens tot Miss Prince. „Wilt u mij vertellen wat uw plan is?”

Miss Prince hoorde met eenige verwondering deze woorden aan, maar toen zij een blik had geworpen op de woorden, die Marholm onder haar verzoekschrift had geschreven, begon zij te glimlachen. Nu begreep zij wat de inspecteur-secretaris wilde.

„Goed,” zeide zij, „gij gaat dus met mij mee. Wat mijn plannen betreft, daarover kan ik u niets mededeelen, om de eenvoudige reden, dat ik zelf nog niet weet hoe te handelen. Maar ik wil op alles voorbereid zijn en als ik Raffles weer eens tegen het lijf loop,

hoop ik hem met uw hulp te kunnen arresteerren.

„Ik houd er van om mij af en toe door het toeval te laten leiden. Op die manier heb ik reeds de grootste misdadigers in handen gekregen. En dat hoop ik ook in dit geval.”

„Gij zijt een uitzondering op den algemeenen regel,” zei Marholm, „wij zijn hier tegenwoordig allemaal op de Sherlock Holmesmanier afgericht.

„Wij beginnen met de stofjes, die in de lucht zweven, te onderzoeken, om te zien of misschien de adem van den misdadiger daaraan kleeft.

„Dan wegen wij het, om daaruit zoo mogelijk het gewicht van den misdadiger vast te stellen.

„Daarop fotografeeren wij het corpus delicti en leggen het in onze verzameling. Voordat het daar in komt, wordt het nog in was afgedrukt, met roet ingesmeerd en door onzen scheikundige ontleed.

„Verder laten wij onze politiehonden het stofdeeltje langen tijd besnuffelen en dan zijn wij, gewapend met alle hulpmiddelen, die de wetenschap ons biedt, in staat om den misdadiger vast en stellig in handen te krijgen... als hij stom genoeg is, om zich te laten pakken.

„De premie, die op zijn persoon is uitgelooft, wordt op de een of andere Bank gedeponeerd en tegen vier procent uitgezet.

„Gij kunt u niet voorstellen, welk een enorm bedrag wij reeds op de Bank hebben staan.”

Miss Prince antwoordde niets.

Zij voelde de ironie, waarmede Marholm zichzelf en zijn collega's belachelijk maakte.

Intusschen had de inspecteur zich gereed gemaakt, legde het verzoek van Miss Prince met zijn toestemmende beschikking op tafel, belde om een sergeant-detective en stelde deze als zijn eigen plaatsvervanger aan.

Deze beambte, die een uitmuntend detective in actieven dienst was, maar absoluut ongeschikt voor bureaudienst, wist niet wat hij moest doen, temeer daar Marholm verzuimd had zijn plaatsvervanger werk te geven.

Na eenigen tijd heen en weer geloopt te hebben en voor de ramen gekeken te hebben naar het verkeer op het Victoria Embankment, begon hij te gapen, rekte zich eens uit en liet zich ten slotte in den gemakkelijken stoel achter den lessenaar vallen, waar hij weldra insliep.

Toen Baxter een uur later weer in zijn bureau terugkwam, zag hij dat een vreemde beambte op den stoel van zijn secretaris zat te slapen.

Hij maakte den man wakker en beet hem toe, wat hij daar moest doen.

„Bevel van den waarnemenden inspecteur,” antwoordde de sergeant zijn oogen uitwrijvend, „om secretaris Marholm gedurende diens afwezigheid te vervangen.”

„Vervangen?” vroeg Baxter verwonderd. „Wat beteekent dat? Waar is Marholm?”

„Weet ik niet,” antwoordde de detective.

Nu zag Baxter het door Miss Prince geschreven verzoekschrift liggen en de beschikking, welke Marholm had getroffen.

„Dat is een brutale streek,” barstte Baxter las, „nu heeft die kerel eenvoudig verlof genomen, terwijl hier stapels werk liggen. Nu kan ik alles alleen in orde maken, want die ezel daar heeft geen flauw idee van ons werk.”

De ezel in kwestie was verontwaardigd over deze woorden, maar durfde geen aanmerking maken, daar hij het slechte humeur van den hoofd-inspecteur kende, om welke reden hij dan ook blij was, toen hij van zijn vervangingsdienst ontslagen en naar zijn afdeling teruggezonden werd.

Intusschen was Marholm met Miss Prince op stap gegaan en daar dit in Londen een zeer vermoeiend werk is, kregen zij na verloop van een uurtje honger. De inspecteur ging daarom met zijn vrouwelijke collega een restaurant binnen en lunchte daar stevig, natuurlijk op kosten van de Yard.

Marholm maakte zich verdienstelijk met onderwijl Miss Prince op gezellige wijze te onderhouden. Hij vertelde haar alles wat hij van Raffles wist en ondervonden had en toen dat onderwerp uitgeput was, begon hij te fantaseeren.

Hij maakte haar wijs, dat Raffles werkte met afstandsfotografie, telegrafie en telefonie zonder draad, dat hij altijd wist, waar de personen zich bevonden, die hem zochten en dat er niets bestond, wat hem onschadelijk kon maken. Zonder het zelf te weten, sprak hij grootendeels de waarheid.

Des avonds begaven zij zich te zamen, nadat zij Londen den geheelen dag hadden doorkruist, zonder een spoor van Raffles te vinden, naar een schouwburg.

Miss Prince had gelijk gehad, toen zij beeerde, dat het toeval een groote rol speelt in het leven.

Raffles en Brand hadden plaats genomen in denzelfden schouwburg, zaten in een loge en keken zoo vol aandacht naar het tooneel, dat zij Marholm en Miss Prince niet zagen binnenkomen.

Maar in een pauze, tusschen twee nummers in, toen het licht in de zaal werd opgedraaid, bemerkte Raffles al heel gauw wie daar zaten en hij maakte zijn vriend aanstonds opmerkzaam op de aanwezigheid van het tweetal. Ineens had de voorstelling nu geen interesse meer voor hem.

Hij nam zijn notitieboekje en daar hij een uitstekend karikatuurteekenaar was, schetste hij met een paar krabbels Miss Prince en schreef er onder:

„Als herinnering aan dezen avond
groet u met de meeste hoogachting

John Raffles.”

Voordat hij den schouwburg verliet, gaf hij het briefje aan een der programma-meisjes, gaf haar vijf shilling en verzocht haar, terwijl hij op Miss Prince wees, het briefje aan de dame ter hand te stellen.

Door zijn tooneelkijker zag hij, op een grooten afstand staande, hoe Miss Prince het briefje las.

Raffles had zelden zoo'n verbluft en zuur gezicht gezien als dat van de vrouwelijke detective, toen zij de karikatuur en het onderschrift bekeek.

Marholm echter barstte in zulk een onbedaarlijke lachbui uit, dat de dichtstbij zittenden hem voor abnormaal hielden.

„Ik heb het u wel gezegd,” grinnikte Marholm. „Hij teekent zelfs uit de verte. Bewaar het velletje maar goed, opdat gij in elk geval iets van Raffles hebt. Hemzelf zult gij evenmin krijgen als inspecteur Baxter.”

„Ik bedank u voor uw verdere diensten,” siste Miss Prince woedend, „ik merk wel, dat gij u te mijnen koste amuseert. Gij gedraagt u jegens mij, als collega, zeer beleedigend. Ik zal het spoor van den Grooten Onbekende alleen wel volgen. Ik zweer u, zoo waar ik Miss

Prince heet, dat ik Raffles voor zijn brutaliteit zal straffen.”

„Nu, nu,” lachte Marholm, „ik wensch u niets dan goeds toe, maar een mensch moet niet te veel begeeren.”

Voor het theater nam hij afscheid en ging per taxi naar Scotland Yard terug.

Daar trof hij Baxter, die bij afwezigheid van zijn secretaris de acten in zijn eentje had moeten doorlezen.

„Zoo, mijnheer!” riep Baxter hem toe, toen hij binnentrad, „zijt gij daar eindelijk? Waar zijt gij geweest?”

„Op uw bevel heb ik Miss Prince vergezeld.”

„Je bent gek! Ik weet niets van een dergelijk bevel. Ik neem mijn woorden weer terug!”

„Wind u niet op, inspecteur,” zei Marholm kalm, „ik heb een onbetaalbare grap beleefd. Verbeeld u:

Ik was met Miss Prince in het specialiteitentheater en toen de voorstelling was afgelopen, bracht een der programma-verkoopsterjes een velletje uit een notitieboekje, waarop Raffles een karikatuur van Miss Prince had geteekend met het lichaam van een koe en een ezelskop. Een prachtkarikatuur voor „Punch”, dat verzeker ik u!”

Marholm vertelde het zóó geestig, dat zelfs Baxter moest lachen.

„Is dat werkelijk waar?” vroeg hij.

„Zoo waar als Raffles leeft,” lachte Marholm, „het is een onbetaalbare mop!”

De twee politie-ambtenaren lachten nog geruimen tijd samen over dit voorval, hetgeen niet te verwonderen valt, als men bedenkt, dat zij beiden de Amerikaansche niet goed konden uitstaan, daar zij vreesden, dat de vrouw, hun mannen, te slim af zou zijn en misschien wel in staat was Raffles te arresteren, hetgeen natuurlijk een geweldige blamage voor hen zou zijn geweest.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

De voorname gast.

De directeur van Hotel Continental te Ostende begaf zich, vergezeld door den oberkellner, den kellner Jean en het kamermeisje Betsy, naar het salon om te zien of alles in orde was.

Hij had uit Londen een telegram ontvangen, waarin een zekere graaf Von Leutomischel, kamerheer van den koning van Servië, voor zich en zijn vriend een salon, eetkamer en twee slaapkamers bestelde.

Met dergelijke hooge gasten bemoeide zich de directeur zelf.

Terwijl hij zich tot den oberkellner wendde, zei hij:

„Denk er om, dat deze hooge heeren goed bediend moeten worden. Wanneer zij zich over iets beklagen, of de bediening in eenig opzicht hun misnoegen opwekt, dan wordt gij, zoowel als de kellner en het kamermeisje ontslagen. Waarschijnlijk komt de kamerheer, om het hotel te inspecteeren voor een eventueel bezoek van den koning van Servië.

„Ik draag u dus de grootste nauwkeurigheid en voorkomendheid op jegens deze gasten en herhaal u, dat bij de minste klacht uw ontslag onmiddellijk zal volgen.”

Met onderzoekende blikken bekeek de directeur de meubelen en veegde met zijn duim over het mahoniehout van een salonkastje.

Daarop hield hij zijn duim onder zijn bijziende oogen en hoewel hij eigenlijk niets kon ontdekken, was het toch steeds zijn principe om zijn ondergeschikten op fouten te wijzen, al waren die fouten dan ook denkbeeldig.

Hij hield daarom zijn duim ook onder den neus van zijn oberkellner en vroeg:

„Wat is dat, hè?”

De oberkellner boog zijn spitsen neus zoo diep mogelijk over den duim, bekeek dat lichaamsdeel alsof het een merkwaardige curiositeit was, haalde toen de schouders op en antwoordde:

„Pardon, mijnheer de directeur, het spijt mij —”

De directeur zette een woedend gezicht.

„Zoo, zoo, spijt het je? Mooi, kom jij eens hier, Jean!”

De kellner, die het uiterlijk had van een

lichtzinnigen doordraaier, zwaaide met zijn servet en naderde den directeur.

Deze hield ook hem zijn duim onder den neus en vroeg:

„Misschien weet jij dan wel, wat hier op mijn duim ligt.”

„Jawel,” antwoordde Jean, „de nagel is niet al te best verzorgd. Gij moet hem eens flink schuieren, monsieur, of laten manicureeren!”

„Ben je krankzinnig?” viel de directeur uit. „Ik zal je straks eens bewijzen welk vuil het is!

Juffrouw Betsy, misschien kunnen uw mooie oogen, die zich toch altijd met alles bemoeien wat in het hotel gebeurt, wel zien wat hier aan mijn duim zit.”

Mademoiselle Elisabeth, die het volstrekt niet naar den zin was, dat de directeur van het hotel haar eenvoudig juffrouw Betsy noemde, was een mooi meisje. Eigenlijk was dit veel te zwak uitgedrukt. Zij was een schoonheid van den eersten rang. Zij had mooi, dik, blauw-zwart haar en een fraai geteekend gelaat. Het eenige wat er misschien op den vorm van haar gelaat viel aan te merken, was, dat hare donkere oogen wat te dicht bij elkaar stonden en hare wenkbrauwen op den neuswortel ineen waren gegroeid. Zij had de eigenaardigheid om op de linkerwang een tamelijk groot tâche de beauté te dragen, iets dat zeer pikant stond, daar het mooi met haar blanke huid contrasteerde. Zij had eigenlijk heelemaal niet het voorkomen van een eenvoudig kamermeisje, maar zou, als men haar een mooie japon had aangetrokken, even goed in een deftig gezelschap kunnen verschijnen, als een dame van de wereld.

Intusschen was zij kamermeisje in Hotel Continental en had te gehoorzamen, toen haar directeur haar riep. Op zijn vraag wat dat was, antwoordde zij met een brutalen blik uit hare zwarte oogen:

„Dat is uw duim, mijnheer de directeur.”

Eerst wilde de directeur een vloek als antwoord geven, maar hij bedacht, dat hij met mademoiselle Betsy op deze wijze niet op zou schieten, daar hij haar meerdere malen in de

wangen had geknepen en van plan was haar eens een kus te ontstelen.

„Mijn duim, zegt gij?” mompelde de man, „hm, hm!

Ik geloof u wel, en het zou prettiger voor u zijn, als het alléén mijn duim was, maar, kijk, daar — daar — daar —”

Hij hield nogmaals zijn duim onder den neus van zijn ondergeschikten.

„Er kleeft iets aan, wat nooit gevonden mag worden in de kamers van een hotel, vooral niet in die van een voornamen gast, namelijk — stof!”

Zoowel de oberkellner, als Jean en het kamermeisje keken ongeloovig en als uit één mond riepen zij op verontwaardigden toon uit:

„Stof?”

„Ja, stof!” hernam de directeur, „en gij zijt er verantwoordelijk voor.”

„Pardon monsieur,” zei de zwarte Betsy, „hier is sedert een uur geleden, toen het telegram aankwam, vijf maal stof afgenomen.”

„Voor gewone menschen is dat voldoende, mademoiselle Betsy, maar waar het dergelijke gasten betreft, neemt men niet vijfmaal, maar zes, zevenmaal, ja, onophoudelijk stof af.”

„Ezel!” mompelde Betsy in stilte, terwijl zij opnieuw op de meubelen begon te wrijven.

„Hoeveel graden is het in de kamer?” vroeg de directeur nu den oberkellner.

Deze keek op den thermometer in het salon en meldde:

„Zeventien graden Réaumur.”

„Te weinig!” meende de directeur. „Laat de gaskachel branden, het moet 19 graden zijn.

„Laat mij nu uw vingers eens zien.”

De kellners trokken hun witte handschoenen uit en toonden den directeur hun handen.

Deze bekeek ze vol aandacht door een lofgnet.

Voor al de vingers van Jean bevielen hem niet.

„Schuier uw handen flink!” zei hij.

„Ik heb immers handschoenen aan,” verontschuldigde de kellner zich.

„Wat!” schreeuwde de directeur, „ik sta verstomd. Wasch je soms je vingers in 't geheel niet meer, omdat je witte handschoenen draagt?”

„Houd je meening voor je en doe, wat ik je beveel.

„Stel je nu eens voor, dat ik de kamerheer, of liever de koning van Servië was.

„Ik zal jelui leeren, hoe men zich tegenover vorstelijke personen gedraagt. Gaat nu buiten de deur en wacht todat ik bel.”

De kellners bogen en antwoordden: „Jawel, mijnheer,” waarop zij verdwenen.

De directeur nam bij de schrijftafel plaats en drukte op den knop van een electriche bel.

Onmiddellijk openden de kellners de deur en snelden naar binnen.

„Wat beveelt Uwe Majesteit?”

Z. M. de koning van Servië, alias de hotel-directeur Smithson keek verontwaardigd en schreeuwde woedend:

„Ezels!”

Beide kellners maakten een diepe buiging, antwoordden: „Uitstekend, Majesteit!” en verlieten de kamer.

Reeds waren zij de deur genaderd, toen de directeur hun nabulderde:

„Mille tonnerres! Hier blijven!”

De kellners bleven staan en antwoordden: „Uitstekend, Majesteit!”

Als antwoord weerklonk een nog luider:

„Ezels!”

Nu werd het den oberkellner toch te machtig.

Hij wreekte zich door te vragen:

„Gebraden op een presenteerblaadje, of levend met zadel en teugel?”

De directeur was sprakeloos. Zijn gelaat werd donkerrood van toorn.

„Ezels!” schreeuwde hij opnieuw, „maar geen gebraden, gestoofde of levende. Jelui zelf zijt ezels!

„Men zegt niet „uitstekend” tegen een vorstelijk persoon. Men vraagt een koning niet, wat hij wenscht. Dat vraagt men alleen aan ons, gewone menschen, die niet weten wat zij willen. Koningen weten dat altijd. Je luistert, zwijgt en voert de bevelen uit. Begrepen?”

„Uitstekend!” antwoordde de oberkellner.

Op dit oogenblik kwam een piccolo binnen met het bericht:

„Een rijke Engelschman, Mr. Piek uit Londen, is met zijn jacht in de haven aangekomen en wenscht u te spreken.”

„Goed, ik kom,” antwoordde de chef en stond op.

Vóórdat hij de kamer verliet, zei hij nog tot den oberkellner:

„Zorg er voor, dat Jean de noodige wenken krijgt, opdat hij weet, hoe hij zich te gedragen heeft. Zorg er voor, dat er geen bokken geschoten worden. Ook Miss Betsy. In plaats van Majesteit moet gij den kamerheer aanspreken met Excellentie.”

De directeur verdween en de oberkellner nam aan de schrijftafel plaats met een hoogmoedige uitdrukking op het gelaat en den neus in de hoogte.

Hij belde.

Dadelijk verscheen Jean en toen deze zag, dat de directeur was heengegaan, vroeg hij:

„Is de stommerik weg?"

„Zwijg!" barstte de oberkellner uit, „die stommerik ben ik nu zelf. Ik moet hem vervangen en jelui de noodige bevelen geven. Noem mij aldoor Uwe Excellentie.

„Breng mij voor alles whiskey, soda en sigaretten."

Een lachje van verstandhouding vloog over het brutale gezicht van den kellner, toen hij zei:

„Uitstekend, Excellentie, ik zal er voor zorgen."

Hij maakte een buiging en ging heen.

Nu richtte de oberkellner zich tot Miss Betsy, die in de slaapkamer bezig was.

„Wat wenscht gij?" vroeg Betsy, terwijl zij op den drempel verscheen.

„Spreek mij aan met de woorden Uwe Excellentie," antwoordde de oberkellner. „Je hebt toch zeker het bevel wel gehoord, dat Mr. Smithson achterliet. Ik moet je eenige inlichtingen geven."

„Kom eens even hier in het salon."

Zwarte Betsy naderde, bekeek den oberkellner minachtend van het hoofd tot de voeten en antwoordde:

„Moet jij een kamerheer voorstellen? Je bedoelt zeker kamerdienaar!"

„Brutale heks," riep de oberkellner, „ik zal er voor zorgen, dat je ontslagen wordt."

„Pah!" lachte Betsy hoonend, „ik kan voor deze betrekking wel tien andere terugkrijgen en er zijn gelukkig niet overal menschen met zulke apengezichten als jij hebt."

Nu sprong de oberkellner op. Hij was woedend en riep:

„Je wilt mij weer tergen. Niemand anders zou zoo iets tegen mij durven zeggen! Ik zeg het je voor den laatsten keer. Drijf mij niet tot het uiterste."

Het was niet voor den eersten keer, dat Betsy den oberkellner uitmaakte voor alles wat leelijk is. Zij had het land aan den man en beleedigde hem onophoudelijk. Zij wist dat zij dat straffeloos kon doen, daar de arme kerel een wanhopige liefde voor haar had opgevat. Maar hij zag nu in, dat hij met deemoedigheid niets zou bereiken en besloot het over een anderen boeg te gooien en fluisterde haar in het rose oortje:

„Neem je in acht. Ik heb je lief en je zult de mijne zijn. Wil je dat niet, dan zijn de gevolgen voor jou!

Ik weet verscheiden dingen uit je leven en onlangs — toen ik heel toevallig — in je kamer kwam — zooals ik zei — heel toevallig — zag ik daar een armband liggen, die — hm! — hier een paar weken geleden op geheimzinnige

wijze aan een Engelsche dame ontstolen werd.

„En nu wil ik een kus van je hebben."

Hij trachtte Zwarte Betsy te omhelzen, maar het gelukte hem niet. Zij ontweek hem handig.

Vóórdat hij een tweede poging kon wagen, kwam de kellner binnen, een flesch whiskey, glazen en sigaretten meebrengende.

Zwarte Betsy ging weer naar de slaapkamer, terwijl de oberkellner zich een glas whiskey inschonk.

Hij beheerschte zich met inspanning van al zijn krachten, maar kon toch niet voorkomen, dat de flesch in zijn handen trilde.

Eindelijk bedaarde hij, zette zich in een gemakkelijken stoel, sloeg zijn beenen over elkaar en stak een sigaret op.

Als een echte fijnproever dronk hij nu een glas whisky met langzame teugen leeg en zei tot den wachtenden Jean.

„Het is goed, gij kunt gaan."

De kellner lachte.

„Zegt gij dat als kamerheer?" vroeg hij.

„Waarom?" vroeg de oberkellner, terwijl hij zich een tweede hartversterking inschonk.

„Omdat ik ook een glas zou willen drinken," luidde het antwoord.

„Dat kunt ge later doen. Neem de flesch nu weg," beval de ober.

De kellner deed wat hem bevolen werd, terwijl de oberkellner een versche sigaret opstak.

Nauwelijks had hij eenige trekken gedaan, of Jean kwam haastig terug en riep uit:

„Pas op! Daar komt de baas!"

Snel begaf de oberkellner zich naar het balcon en wierp de sigaret naar buiten.

Daarop deed hij al zijn best om met het servet den rook uit de kamer te verdrijven.

Maar vóórdat hem dit was gelukt, trad de directeur, vergezeld door Mr. Piek, binnen.

Dadelijk bemerkte Smithson den sigarettenrook.

Hij snoof eenige malen en vroeg toen:

„Wie heeft hier geroookt?"

De kellner maakte een buiging en antwoordde op den ober wijzend:

„Zijne Majesteit de koning van Servië."

„Wie?" barstte Smithson los.

„Of de kamerheer van den koning van Servië," hernam Jean. „Ik weet niet precies wie de oberkellner voorstelt."

„Hoe komt gij er toe, om hier te rooken?" vroeg Smithson nu aan den ober.

„Pardon, mijnheer," antwoordde deze, „volgens uw bevel gaf ik Jean eenige wenken en liet mij door hem helpen bij het aansteken van een sigaret, opdat hij weet, hoe hij zich daarbij te gedragen heeft."

„Verlaat de kamer!" beval de directeur en beide kellners gingen heen.

Nu wendde hij zich tot Mr. Piek.

„Zooals ik u reeds zei, Mr. Piek, ik heb helaas op het oogenblik de kamers, die gij wenscht, niet disponibel.

„Zijne Excellentie de kamerheer van den koning van Servië heeft twee uur geleden deze vertrekken voor zich doen reserveeren."

„Prachtige kamers," antwoordde Mr. Piek. „Ik ben een intiem vriend van dezen kamerheer en door zijn voorspraak kreeg ik een decoratie van den koning van Servië. Ik ga op vriendschappelijken voet met hem om en ben daar zeer trotsch op.

„Het verbaast mij, dat hij niet meer kamers bij u heeft laten reserveeren.

„Dergelijke hooggeplaatste personen zijn anders steeds gewend om een heele rij vertrekken te huren, nl. een eetkamer, een slaapkamer, een toiletkamer, een ontvangkamer, een conversatiekamer, een rookkamer en een wachtkamer.

„Elke bediende zelfs maakt aanspraak op twee kamers — met aparte badkamer —."

„Hoewel hij kamerheer is, schijnt hij niet overdreven luxeus te zijn; hij zal met deze vertrekken genoeg nemen," antwoordde de directeur.

„Ik zal trachten," hernam nu Mr. Piek, „in het hotel de Paris onderdak te komen. Op mijn jacht kan ik helaas niet slapen, want ik kan het schommelen niet verdragen."

Beide heeren verlieten de kamer en nauwelijks waren zij weg, of de kellner trad weer binnen, luisterde eenige seconden aan de deur en zei toen tot Betsy, die ook weer was binnengekomen:

„Eindelijk zijn wij voor een paar seconden ongestoord."

„Waarom luister je aan de deur?" vroeg Betsy.

De kellner knarste met de tanden.

„Die schurk, die spion, de oberkellner zit mij vandaag overal op de hielen. Het is precies, alsof hij ons wil bewaken."

„Hij heeft mij gesnapt," fluisterde Betsy, „hij heeft in mijn kamer den armband met robijnen van Lady Walton gezien."

De kellner werd doodsbleek.

„Heeft hij dat gezien?" vroeg hij. „Weet je dat zeker?"

Zwarte Betsy knikte bevestigend, terwijl de kellner op het tapijt stampte en riep:

„Die kerel moet weg! Hij wordt gevaarlijk!

Wij zullen het aan Gelen Tom vertellen; één messteek van Patt en hij is er geweest."

„Doe wat je goed vindt," mompelde Betsy. „Maar nu wat anders.

„Weet je wie die Kamerheer van den Koning van Servië eigenlijk is?"

Jean haalde zijn schouders op. Het scheen hem niet veel te interesseeren.

Maar Betsy fluisterde hem een paar woorden in het oor en aanstonds veranderde zijn houding. Hij was nu geheel en al aandacht.

„Dat is de reden," vervolgde het kamermeisje, „dat ik hier zoo lang gebleven ben, ik had er een voorgevoel van, dat hij komen zou. Ik haat dien kerel en zal mijn maatregelen nemen. Er staat een groot bedrag op zijn hoofd en ik stel mij voor, dat te verdienen."

Stil — daar komt iemand."

Onmiddellijk stoven de twee uit elkaar.

Zwarte Betsy verdween in de slaapkamer, terwijl de kellner het salon verliet.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een vrouwelijke Raffles.

Raffles en Brand waren des avonds te Ostende aangekomen en hadden hun intrek genomen in de vertrekken, die de Groote Onbekende als kamerheer van den koning van Servië had besteld.

Mr. Piek bevond zich in hun gezelschap.

Reeds des middags had hij aan al zijn kennissen op het terras van het Kurhaus verteld, welke voorname vrienden hij verwachtte.

Om tien uur verontschuldigde Raffles zich bij Mr. Piek wegens vermoeidheid naar aanleiding van de groote reis en de biscuitfabrikant verliet met de onderdanigste buigingen den pseudo-kamerheer.

„Eindelijk alleen,” zei Raffles tot Brand, nadat hij zich ervan overtuigd had, dat zich geen luistervinken achter de deur bevonden, die naar het salon leidde.

„Vrees je daar iemand te zullen ontmoeten?” vroeg Brand, die verbaasd naar zijn vriend keek.

„Vreezen doe ik nooit,” antwoordde Raffles, „maar het is noodig, dat ik voorzorgsmaatregelen tref, want ik heb, kort nadat wij het hotel binnenkwamen, een rare ontdekking gedaan.”

„Wat voor een ontdekking?”

„Zwarte Betsy is hier!”

„Wie is dat?” vroeg Brand verwonderd.

„Dat is die mooie, jonge dame, die wij in Hotel Lissabon met chloroform hebben moeten verdooven, omdat zij anders roet in het eten zou hebben gegooid, dat ik van plan was dien avond met Mr. Piek te gebruiken.”

Brand sprong verschrikt op.

„Is die bedriegster hier in Ostende?” vroeg hij.

Raffles wipte de asch van zijn sigaret en antwoordde op onverschilligen toon:

„Ja, beste Charly, zij is hier in Ostende en wel in dit hotel. Ik zag haar, toen wij naar onze kamers werden gebracht.

„Zij stond in de gang, waarop onze kamers uitkomen en stond eenigszins verdekt opge-

steld achter een portière naar ons te kijken. Zij is hier kamermeisje.”

„Kamermeisje? — Hoe is dat mogelijk?”

Raffles lachte.

„Heel eenvoudig. Zij zal waarschijnlijk eenige medeplichtigen hebben, die hier als kellner dienst doen, want het is wel aan te nemen, dat zij nu, in het volle seizoen, werkt als hotelrat.

„Jammer. Ik had mij verheugd op een langdurig verblijf in Ostende en ben nu genoodzaakt, morgen reeds weer te vertrekken.

„Misschien heeft zij al naar Londen, aan inspecteur Baxter getelegrafeerd, dat ik mij in Ostende bevind.

„Heb je lust om nog een wandeling langs het strand te maken, kleed je dan.”

De vloer brandde Brand plotseling onder de voeten.

Het liefst had hij Ostende nog per laatsten trein den rug toegekeerd.

„Zou het niet beter zijn,” vroeg hij aan Raffles, „als wij met den trein van één uur naar Parijs vertrokken?”

„Och,” antwoordde Raffles, „dat zal ons niet veel helpen. Die vrouw zal ons op de hielenvolgen en alleen door middel van een list kunnen wij haar kwijt raken.”

De beide heeren verlieten het hotel en begaven zich naar het drukbezochte terras.

Terwijl zij daar bij de muziek van het orkest van de heerlijke zeelucht genoten, had zwarte Betsy haar medeplichtige in de kamer van Raffles geroepen en hem meegedeeld, welke ontdekking zij had gedaan.

„Sappristil!” riep Jean uit, „vergis je je niet?”

„Neen,” antwoordde de bedriegster, „als wij handig optreden en inspecteur Baxter met zijn detectives hierheen kunnen krijgen, vóórdat Raffles iets van de zaak vermoedt, dan hebben wij de 5000 pond sterling verdiend.”

De kellner dacht eenige oogenblikken na, toen schudde hij het hoofd en zei:

„Ik kom liever niet met de politie in aanraking, vooral niet met die van Scotland Yard. Ze hebben nog een appeltje met me te schillen zie je? Maar ik weet er wat beters op. We drijven Raffles in een hoek en vertellen hem, dat we weten wie hij is. Wij dreigen hem vervolgens met bekendmaking, tenzij hij ons het bedrag betaalt, dat op zijn hoofd is gezet. We kunnen er misschien zelfs wel wat meer uitslaan.”

Maar nu schudde Betsy haar zwarte haar-dos en zei:

„Ik merk wel, dat jij Raffles niet kent. De kerel is daar volstrekt niet bang voor. Hij is alleen door overrompeling te vangen. Wij moeten doen alsof we hem niet kennen, alleen daardoor hebben we een kans. Verder ben ik van plan vannacht een bezoek te brengen aan zijn kamer op mijn gewone manier. Oog om oog, tand om tand. Wat hij mij heeft gedaan, doe ik hem. Ik zal hem verdooven, daarna be-rooven en als hij tegen den ochtend ontwaakt, dan staat de politie van Scotland Yard voor zijn neus, want ik ga nu direct heen, om een telegram naar Londen te zenden. Daar hij altijd een groot bedrag aan geld bij zich heeft, hebben we dat dan nog bovendien.

Hij kan ons onmogelijk aanklagen en wij zijn op die manier met één slag er bovenop.”

„Je bent een gladde vogel,” zei de kellner vol bewondering. „Laat ons hopen, dat je plan gelukt.”

Na nog even samen gesproken te hebben, ging het edele tweetal uit elkaar. De kellner aan zijn werkzaamheden, het kamermeisje naar het telegraafkantoor, om haar telegram aan Scotland Yard af te geven.

Toen zij thuis kwam was het negen uur en bijna alle gangen en kamers in het hotel verlaten. Het was een verrukkelijke, warme avond en de hotelgasten zaten op het terras of wandelden op het strand.

Het was een uitgezocht uur voor Betsy om haar slag te slaan. Zij begaf zich naar haar kamertje op de bovenste verdieping van het hotel, waar zij zich snel van al hare kleeren ontdoed. Vervolgens trok zij over haar bloote lichaam een strak spannend, zwartzijden tricot aan, dat haar totaal niet in hare bewegingen belemmerde. Daarna nam zij een klein zwart taschje in de hand, dat waarschijnlijk verschillende ingrediënten bevatte, welke haar bij haar nachtelijke expeditie van dienst konden zijn.

Toen opende zij haar kamerdeur en sloop onhoorbaar langs de gangen en trappen naar beneden, naar de kamer van Raffles.

Op eenigen afstand was het onmogelijk haar te ontdekken. Zij was in haar zwart tricot één met de haar omringende duisternis.

In de kamer van Raffles aangekomen, gleeed zij als een slang onder een divan en bleef daar in het donker, vlak tegen den muur aan, liggen.

Een half uur later trad Raffles binnen.

Hij gaf den oberkellner nog eenige bevelen en nam toen aan de tafel plaats om eenige brieven te schrijven.

Hij werd in zijn bezigheid gestoord door Brand, die iets langer met Mr. Piek had gewandeld en binnentrad met de woorden:

„Het had niet veel gescheeld of Mr. Piek had zich nog, vóórdat hij zich ter ruste begaf, door de zon van jouw hoge persoonlijkheid laten beschijnen. Hij wilde absoluut met mij meegaan.

Ik denk, dat je nog goede zaken kunt doen, want verscheiden zijner vrienden zijn, zooals hij mij onder geheimhouding vertelde, eveneens bereid, om hooge sommen te betalen voor Servische ridderorden.”

„Dat genoeg wil ik hun wel doen”, antwoordde Raffles. „Nu moet ik nog een paar brieven schrijven, ga jij intusschen de avondbladen lezen. Misschien staat er iets in van inspecteur Baxter of zijn vriendin Miss Prince.”

Brand nam de couranten en omdat hij vermoeid was, strekte hij zich in zijn volle lengte uit op den divan, waaronder zwarte Betsy lag.

Weldra heerschte stilte in het vertrek, slechts het geruisch van de zee drong van grootten afstand vaag tot hen door.

Brand had een sigaret opgestoken en een rooktafeltje naast den divan gezet. Weldra was hij in zijn lectuur verdiept. Alleen het krassen van Raffles' pen over het papier was flauw hoorbaar.

Brand, die een interessant artikel scheen te lezen, lette er niet op, dat de asch van zijn sigaret langer en langer werd, zijn hand waarin hij de brandende sigaret hield, rustte licht op den eenen kant van den divan, den kant, welke dicht bij den wand was, doch deze niet raakte.

Wat men kon verwachten, gebeurde. Op een gegeven oogenblik viel de asch van zijn sigaret af en . . . op het tricot van Betsy, die onder den divan lag. De asch was heet, er gloei-de zelfs nog een vonkje in, zoodat het meisje onwillekeurig een beweging maakte om de gloeiende asch, die zij door het dunne tricot heen, op haar lichaam voelde branden, af te schudden.

Het was zoo doodstil in de kamer, dat

Brand die beweging hoorde. Daar deze beweging den divan licht deed schudden, sprong hij op.

Hij rukte het meubel van den muur, maar in het volgende oogenblik sprong hij, als had hij een spook gezien, met een gil naar Raffles toe en wees met een bleek gelaat naar den divan.

„Wat is er?” vroeg de Groote Onbekende, die er niets van begreep.

Brand kon van schrik bijna niet spreken en met moeite stamelde hij:

„Daar — daar — daaronder — — een zwart beest!”

Zonder aarzelen sprong Raffles naar den divan en trok dien met een forschen ruk de kamer in.

Zwarte Betsy, die zag, dat zij zich zelf ver-raden had, aarzelde niet langer, maar sprong op.

Nu zag Brand wat dat zwarte beest eigenlijk was. Hij keek zwarte Betsy als verstomd aan, maar deze begon te lachen en zei met een brutaal gezicht:

„Goeden avond, Mr. Raffles!”

„Aha!” antwoordde deze, „wij hebben visite! Damesbezoek! —

„De tijd is een beetje slecht gekozen.

„En ik zie, dat gij gekostumeerd zijt als voor een gemaskerd bal.

„Wat wenscht gij van ons.”

Zwarte Betsy nam het sigaretten-étui van Brand, zette zich in een fauteuil en stak een sigaret op.

„Wij hebben nog een kleine rekening van uit Londen te vereffenen, Mr. Raffles”, zoo begon zij „en daarom was ik zoo vrij, dit costume te kiezen, om ongestoord bij u te kunnen komen.

„Een ongelukkig toeval — wat sigaretten-asch — haalde een streep door mijn rekening.”

„Erg jammer”, antwoordde Raffles spottend, „dit ongelukkige toeval is het, wat mij tot dusverre tegen mijn vijanden heeft beschermd.

„Maar ik zou u toch wel hebben gevonden, want denkt gij, dat ik zoo dwaas zou zijn om mij ter ruste te begeven zonder eerst mijn kamers doorzocht te hebben?

„Hoe denkt gij u nu het verdere verloop van de zaak?”

„Dat weet gij het beste”, klonk het antwoord, „ik heb geld noodig, veel geld en daar gij er overvloed van hebt, zal het u gemakkelijk vallen, mijn wenschen te vervullen.”

„Ik denk er niet aan”, antwoordde Raffles, „ik dacht, dat gij mij op dat punt wel hadt leeren kennen.

„Charly, bel eens even!”

„Wat wilt gij doen?” riep Betsy opspringend uit.

„Ik zal doen wat gewoonlijk met inbrekers gebeurt. Ik zal u gevangen laten nemen.”

Zwarte Betsy barstte in een spottend lachen uit.

„Gij vergist u, Mr. Raffles! Gij vergeet, wie gij zijt.”

„O neen”, antwoordde Raffles, „ik weet heel goed wie ik ben.”

Zwarte Betsy balde de vuisten.

„Goed, bell! Het zal mij veel genoeg doen, de politie te kunnen meedeelen, dat de vermeende kamerheer van den koning van Servië niemand anders is dan John Raffles, alias Lord Edward Lister.

„Men zal mij gelooven, als ik zeg, dat ik hier ben binnengeslopen om uw identiteit vast te stellen.”

„Alright”, antwoordde Raffles, „die proef zullen wij eens nemen.”

Hij ging zelf naar de bel, die naast de deur was aangebracht en drukte op den knop.

Een rilling liep langs het lichaam van zwarte Betsy.

Zij had niet gedacht, dat de groote onbekende zijn bedreiging werkelijk zou uitvoeren.

Raffles was bij het raam gaan staan en rookte zijn sigaret.

Met een hoonend glimlachje keek hij naar de avonturierster, toen hij hoorde, hoe in de gangen van het hotel beweging ontstond.

Nu werd er op de deur geklopt.

Mr. Smithson en de oberkellner traden binnen.

Verschrikt deinsden zij terug, toen zij de gedaante in zwart tricot zagen.

Eerst dachten zij aan een spook.

Daarop trad Raffles op Mr. Smithson toe en zei:

„Deze avonturierster sloop mijn vertrekken binnen om mij te bestelen. Door een toeval ontdekten wij haar. Ik verzoek u, de politie te roepen.”

„Duivels!” siste zwarte Betsy, „dat zal je berouwen!”

Het volgende oogenblik sprong ze als een lenige kat op den bij de deur staanden directeur toe, stiet hem weg en wilde vluchten.

Maar Raffles was vlugger dan zij.

Hij had een dergelijke poging reeds voorzien en vóórdat zij de deur had bereikt, had hij haar gegrepen en in de kamer teruggesleurd.

Mr. Smithson, die een flinken duw had gehad van de bedriegster, raasde en tierde en

gaf den Oberkellner bevel, de politie van het geval in kennis te stellen.

In de vestibule van het hotel was altijd een detective aanwezig en deze bevond zich eenige seconden later reeds in de kamer.

De Oberkellner, die zijn liefde voor zwarte Betsy voelde verdwijnen, deelde dezen beambte onmiddellijk mede, hoe de geschiedenis zich had toegedragen.

Toen hij binnentrad, riep zwarte Betsy:

„Goed dat gij komt, gij kunt een mooie vangst doen.”

„Zeker, mademoiselle”, antwoordde de detective, „ik zoek reeds wekenlang naar de dievegge, die hier gouden voorwerpen en andere waardevolle zaken van de gasten heeft gestolen. Nu heb ik haar eindelijk.”

„Gij vergist u!” riep Betsy uit. „Ik ben het niet, maar die man daar, die mij in het verderf wil storten.

Weet gij, wie daar staat, heeren?” (Zie titelblad.)

Eenige oogenblikken zwegen allen, terwijl aller blikken op Raffles gevestigd waren.

Zonder met de oogen te knippen en met een fijn glimlachje om den mond, rookte Lord Lister zijn sigaret.

„Daar staat Raffles!” vervolgde zwarte Betsy, „de man die overal gezocht wordt. Ik sloop deze kamer binnen met het doel, hem te ontmaskeren. Neem hem gevangen!”

Mr. Smithson hijgde naar adem.

„Dat is dan toch de grootst mogelijke onbeschaamdheid!” riep hij uit. „Daar durft die brutale meid, die gemeene dievegge, Zijne Excellentie verdacht te maken. Zij is stapelgek!”

„Stapelgek!” herhaalde de Oberkellner. „Een paar dagen geleden vond ik in haar kamer een gouden armband, met robijnen bezet, die lady Walton ontstolen is geworden.”

„Dat is een leugen!” verdedigde Betsy zich.

„Wat?” schreeuwde de Oberkellner. „Wil je soms vertellen, dat ik lieg? — De duivel moge je halen!”

„Jullie zijt allemaal dwazen!” riep zwarte

Betsy uit, „grootte dwazen. Bekommer je niet om mij, maar neemt dien man daar gevangen — het is Raffles!”

Nu verloor ook de detective zijn geduld.

Woedend greep hij den arm der bedriegster en beval:

„Zwijg nu en houd uw verdachtmakingen voor u. Het helpt u niet. Wij hebben u eindelijk op heeterdaad betrapt. Vooruit!”

Betsy begreep, dat Lord Lister haar voor het oogenblik de baas was geweest. Zij hoopte nu nog alleen op de uitwerking van haar telegram.

„Houd mij niet zoo stijf vast”, smeekte zij den detective, „ik zal u wel volgen.”

De vingers van den detective grepen iets minder ruw den arm vast. Nauwelijks bemerkte zij dit, of zonder zich een oogenblik te bedenken rukte zij zich los, snelde, voordat iemand het kon beletten, naar het balkon en sprong in den tuin.

Toen de hotelier, de detective en Raffles, evenals de anderen, buiten kwamen, was er niets meer te ontdekken van de vluchtlinge. Het was pikdonker en men kon geen hand voor oogen zien.

Zonder zich te bezeeren was zij van het eenige meters hooge balkon op de zachte bloembedden van den tuin gesprongen en onder begunstiging van de duisternis weggesneld.

Met een betuiging van grooten spijt over het voorgevallene verontschuldigde Mr. Smithson zich en verliet met den Oberkellner en den detective de kamer.

Zwarte Betsy echter had een grooten omweg gemaakt en was toen naar het hotel teruggegaan; in het sousterrain bevond zich de kamer van haar medeplichtige. Daar stond een gepakte koffer voor haar klaar en terwijl zij haar vriend van de mislukte poging vertelde, trok zij, zonder zich voor Jean te geneeren, haar tricot uit, kleepte zich snel aan, verliet met hem door een zijdeur ongezien het hotel en haastte zich naar een hun bekende koppelaarster om zich daar te verbergen.

ZESDE HOOFDSTUK.

Bij moeder la Fleur.

Het was een vieze en slordige woning, die moeder La Fleur in een donker, afgelegen steegje in de nabijheid van de haven woonde.

Alleen matrozen en de laagste bedienden der hotels kwamen bij haar, om tot in den morgen te dobbelen en te spelen, om van andere zaken te zwijgen.

Madame La Fleur, een oude, afgedankte demi-mondaine, zat in een versleten lila zijden japon, een laatste souvenir aan haar Parijsche glansperiode, achter het met flesschen gevulde buffet en maakte voor haar gasten de dranken gereed.

Zij was walgelijk vet en het kostte haar moeite om zich te bewegen.

Haar gerimpeld, verflenst gelaat vertoonde een beminnelijk lachje, toen Betsy binnenkwam.

Zij kenden elkaar goed, nog uit de Parijsche dagen, toen Betsy geruimen tijd bij Madame La Fleur had gewoond.

„Bonsoir, bonsoir, kleintje!” riep zij, toen Betsy naar het buffet toekwam, „lief, dat je je weer eens laat zien. Hoe kom je zoo uit de lucht gevallen?”

„Ik moet u dadelijk spreken, moeder”, antwoordde het jonge meisje, „er is haast bij hetgeen ik u heb te vertellen.”

Met moeite stond Madame La Fleur op en ging naar een met rood fluweelen gordijnen bekleede deur naast het buffet, die toegang gaf tot de chambres séparées.

Betsy volgde haar en weldra bevonden zij zich in een boudoir, dat met allerlei goedkoope

luxe-artikelen was gevuld. Madame La Fleur nam plaats op de roodbekleede sofa en koelde haar verhit gelaat af.

„Dus kleintje, je hebt gewichtige mededeelingen?” begon zij en noodigde Betsy met een handbeweging uit om plaats te nemen.

Betsy nam in een verguld stoeltje plaats en zei:

„Een gekke geschiedenis, moeder. Ik ben op de jacht geweest naar Raffles.”

Madame La Fleur hield haar hand als een schelp achter haar oor alsof ze slecht verstonde en zei:

„Naar wien?”

„Naar Raffles!” herhaalde Betsy.

De grootste verbazing stond op het gelaat der oude koppelaarster te lezen.

„Raffles? Maar wat heb je met dien man te maken. Je bent toch geen speurhond van de politie?”

Betsy stampte met haar voet op den grond.

„Zie ik er zóó uit?” riep zij uit. „Ik ben blij, als ik niets met de politie te maken heb. De duivel moge Raffles halen en de politie er bij!”

Betsy's oogen fonkelden van woede, toen zij er aan dacht, hoe zij nauwelijks ontkomen was.

„Ik had iets met hem voor en hij leverde mij over aan de politie.”

„Waar?” vroeg de vette madame.

„Hier in Ostende, een uur geleden, in hotel Continental, waar ik met mijn vriend Jean — je kent hem, in Parijs heet hij: de val —”

Madame La Fleur knikte.

„Ik herinner mij hem. Maar wat doen jullie in hotel Continental?"

„Wij zijn daar in betrekking," luidde het antwoord.

„Aha", lachte madame La Fleur, „jij behoort tot de bende der diamant-liefhebbers en plundert de gasten in de internationale hotels."

„Ik zie, dat ge op de hoogte zijt, moeder. Vanavond arriveerde in het hotel een kamerheer van den koning van Servië."

„Prachtig!" riep madame La Fleur uit, „sinds wanneer heeft de koning van Servië zooveel geld om zich de weelde van een kamerheer te kunnen veroorloven?"

„Nonsens", antwoordde Betsy, „het is geen kamerheer, maar ik herkende direct Raffles in hem."

„Duivels! Hij is dus hier?" vroeg de oude. „En hij maakt het jelui moeilijk, nietwaar?"

„Hij hindert ons," luidde het antwoord, „en wilde, zoals ik u vertelde, mij in hechtenis laten nemen.

„En thans heb ik uw hulp nodig, moeder. Die man heeft geld. Meer geld dan iemand anders. Gij kunt meedoen in deze zaak. Bezorg mij een paar flinke jongens, die den duivel in het lijf hebben en voor niets terugdeinzen, en dat nog hedennacht. Want morgen is de vogel gevlogen."

„Wil je Raffles overvallen?" vroeg het dikke mensch.

„Dat wil ik, en hem voor eeuwig stom maken. Ik haat hem als de pest," flapte Betsy er uit.

Madame La Fleur dacht eenige seconden na. Toen zei zij:

„Het treft best. Ik houd op het oogenblik in mijn huis verborgen twee veroordeelden, die uit Fransch Guyana zijn gevlucht en die op eene gelegenheid wachten, welke hun zóoveel geld opbrengt, dat zij naar New-York kunnen vertrekken. Die twee zullen voor deze zaak zeer geschikt zijn. Ik zal hen roepen."

Zij drukte op den knop van een geheime electrische geleiding en eenige oogenblikken later trad een jong meisje, dat zeer opvallend gekleed en op brutale wijze geschminkt was, de kamer binnen.

„Dat is Babette", zei madame La Fleur tot Betsy, en beiden gaven elkaar een hand met het vertrouwelijke glimlachje der demi-mondaines.

„Wat moet ik doen, moeder?" vroeg het meisje.

„Roep Filou en Bouton hier."

Het meisje ging heen.

„Het zijn jongens van goede Parijsche families", vertelde Madame La Fleur, „zij hadden te veel geld voor hun vriendinnen noodig en om dat te krijgen, haalden zij de domheid uit, een gierigen woekeraar, een zekeren Monsieur Piquard, een paar jaar te vroeg naar den duivel te helpen. Daarvoor kregen zij twintig jaar dwangarbeid."

De deur ging open en twee jonge, sterk gebouwde mannen kwamen, met een sigaret in den mond, binnen.

Betsy bekeek met welgevallen de knappe, frissche gezichten met de goedverzorgde knevels en schitterende oogen.

„Er is werk voor jelui!" riep Madame La Fleur. „Jullie kunt vannacht rijk worden. Heb je er lust in?"

Beiden lachten en Bouton, de oudste, antwoordde:

„Wij hebben een best leven bij je, moeder, maar als je wekenlang geen frissche lucht inademt, verlang je naar de kolonie terug."

„Morgenochtend kunnen jullie op weg naar New-York zijn," luidde het antwoord, „en zooveel frissche lucht happen als je maar wilt. Het komt er maar op aan, of jullie je als mannen weet te gedragen en datgene doet, wat deze kleine jullie zal vertellen."

„Ik wil alles doen om weg te komen", zei Bouton, „en mijn vriend eveneens. Moet er iemand om zeep worden gebracht, of is dat niet noodig?"

„Je zult toch zeker niet terugdeinzen voor een flinken messteek?" hoonde Betsy, „of ben je zulk werk niet gewend?"

Bouton lachte.

„Wij zijn daar nu niet meer bang voor. Wij zijn tot je dienst, kleintje!"

„Goed. Ga dan mee en volg mij."

„Waarheen?" vroeg Bouton.

„Naar Hotel Continental“, antwoordde Betsy, „een vriend van mij wacht ons daar. Alles is voorbereid. Over een uur kunnen wij terug zijn en de winst hier deelen.“

.....
 .....

John Raffles lag rustig te slapen.

De reis had hem vermoeid gemaakt en onbezorgd, alsof hij zich in zijn eigen huis bevond, had hij zich ter ruste begeven.

Hij dacht niet meer aan een overrompeling, nu zwarte Betsy was gevluht.

Door een matblauwen ballon viel een zacht licht op zijn legerstede.

Het was een vredig beeld en het leek wel, alsof Raffles zóó vast sliep, dat zelfs het afschieten van een kanon hem niet wakker had kunnen krijgen. Dit was echter niet het geval, want Raffles sliep altijd, — om zijn eigen uitdrukking te gebruiken, — als een haas, dat wil zeggen, met geopende oogen.

Plotseling klonk een korte, droge tik: het was een geluid, alsof men een kiezelsteentje tegen het venster wierp. Het was slechts kort en nauw hoorbaar, maar toch voldoende geweest, om Raffles te doen ontwaken.

Men moet echter niet denken, dat hij, door het geluid zoo plotseling gewekt, zou opspringen, om zich rekenschap te geven, wie of wat het veroorzaakt had. Integendeel, hij bewoog zich niet, maar deed eerst één, vervolgens het tweede oog open. Zóó bleef hij kalm liggen en zag, dat alles in de kamer rustig was. Het geluid had dus van buiten moeten komen. Voorloopig dus nog geen gevaar, dacht hij en sloot de oogen half. Alle zenuwen en spieren waren echter gespannen.

Het bleef een paar minuten rustig, toen hoorde hij een zacht gestommel, alsof er iemand tegen den buitenmuur opklauterde.

Nóg bleef hij kalm liggen en sloot de oogen geheel en al.

Plotseling verscheen er een gelaat voor het venster. Het behoorde aan een man, een soort apache, knap, donker met een donkeren knevel. De schitterende oogen keken even in de hotelkamer rond en den man, dien hij zocht,

rustig ziende slapen, klom hij nog een trede hooger op de touwladder, die hij, door haar omhoog te werpen, tegen het venster, met een ijzeren haak in het kozijn had doen grijpen. Dat was de korte droge tik geweest, die Raffles had doen ontwaken.

Bouton, want hij was het die op de touwladder stond, bekeek den slapenden Raffles nog een paar minuten en ziende, dat deze rustig bleef liggen, wenkte hij naar beneden, ten teeken dat alles veilig was en begon nu de ruit met zeep in te smeren.

Toen er een dikke laag op de ruit zat, drukte hij zijn linkerhand vast in de massa, sneed met een glazenmakers-diamant een vierkant in de ruit, gaf er toen met hetzelfde instrument een tik tegen en... hield het uitgesneden stuk glas in de hand.

Toen hij zoo ver was, wierp hij een blik op den slapende, maar wie schetst zijn verwondering, toen hij het bed ledig zag.

Raffles was, gebruik makend van de aandacht, die de man voor zijn werk had, ongezien uit zijn bed geslipt en langs den grond kruipend, het venster genaderd. Hij lag er nu vlak onder en, door de lambriseering, onzichtbaar voor den inbreker.

Maar in eens stond hij op en bevond zich nu van aangezicht tot aangezicht met den boef, die zóó schrok van deze plotselinge verschijning, dat hij zijn gewone tegenwoordigheid van geest verloor, zijn handen losliet en achterover van de touwladder af, naar beneden viel.

Hij kwam ongelukkig terecht. Met een doffe klap botste zijn schedel tegen een hardsteenen stoeptrand aan en hij bleef, zonder zelfs één kreet te uiten, bewegingloos liggen.

Dit alles was zóó snel in zijn werk gegaan, dat de anderen in den tuin geen tijd hadden gehad, te vluchten. Maar terwijl Filou zich over het lichaam van zijn makker boog, keek zwarte Betsy omhoog en ontwaarde het glimlachende gelaat van Raffles voor het flauw verlichte venster.

Die plotselinge verschijning verraste haar zóó, dat zij, zonder zich één oogenblik te bedenken en zonder op Filou te wachten, hare

rokken bij elkaar nam en zoo snel hare beenen haar wilden dragen, wegsnelde.

Filou schudde het zware lichaam van zijn kameraad zacht heen en weer. Hij dacht niet anders dan dat de sterke kerel bewusteloos zou zijn en aanstonds weer zou bijkomen, maar plotseling vloede er een bloedstroom uit zijn mond, het was alsof er een zenuwtrekking door het zware lichaam voer en Filou zag, dat zijn kameraad dood was.

Op eenigen afstand van hem zong een nachtegaal. Misschien was het lied van den vogel het laatste wat Bouton in dit leven had gehoord.

Betsy had het einde van het drama niet afgewacht, maar was naar madame La Fleur gesneld.

Eenige minuten later verliet ook Filou het lijk van zijn vriend.

Stil en bleek bleef dit op het grasperk liggen.

De nachtegaal echter zong zijn lied in de nachtelijke stilte, de stralen der maan verlichtten boomen en struiken, alsof de nachtelijke stilte door geen menschelijke hartstochten ontwijd ware geworden.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een avondpartij bij den biscuitfabrikant.

Reeds vroeg in den ochtend, kort nadat de zon was opgegaan, ontmoette Raffles den biscuitfabrikant, om volgens afspraak op diens jacht een ochtendvaart te maken.

Het was verrukkelijk weer, toen Lord Lister en zijn secretaris met Mr. Piek in gemakkelijke stoelen op het dek zaten.

Plotseling zei Raffles, schijnbaar schertsend:

„Ik zou wel lust hebben, het Kanaal over te steken en in Londen te dineeren. Hoeveel tijd hebt gij voor den overtocht noodig, Mr. Piek?”

„Wij kunnen bij dezen wind in zes uur over zijn!” luidde het antwoord.

„All right!” antwoordde Raffles, „toon mij eens, of uw zeiljacht dat kunststuk werkelijk ten uitvoer kan brengen en laten wij in Londen dineeren.”

„Het zal mij een eer zijn, Excellentie, u in mijn huis te mogen ontvangen,” zei Piek.

„Gij hebt mij reeds eenige dagen geleden de belofte gedaan, mij te zullen bezoeken. Ik zou, evenals mijne vrouw, zeer gelukkig zijn, u bij ons te mogen ontvangen.”

Mr. Piek kon onmogelijk vermoeden, dat deze zeiltocht over het Kanaal naar Londen een goed doordacht plan van Raffles was.

Toen deze des nachts gezien had wat zich in den tuin van het hotel vlak onder zijn venster afspeelde, had hij begrepen, waaraan hij hij eerst niet gedacht had, namelijk, dat die kleine, zwarte Betsy een gevaarlijke vrouw was met meer ondernemingszin, dan hij in een vrouw zou hebben durven veronderstellen.

Om de gasten van het hotel niet wakker te maken, had hij geen alarm gemaakt, maar was, toen hij Betsy had zien vluchten en even daarna ook den tweeden moordenaar, kalm weer naar bed gegaan, natuurlijk na de noodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, dat men hem weer niet in den nacht zou kunnen overvallen.

Hij had echter den slaap niet kunnen vatten, zoodat hij, op zijn bed liggend, ging denken aan de mogelijkheid van een telegram van Betsy aan Scotland Yard.

Hoe langer hij er over dacht, hoe duidelijker het hem werd, dat hij nu toch werkelijk ernstig gevaar liep door inspecteur Baxter en zijn trawanten van Scotland Yard te worden overvallen, zoodat hij op een middel peinsde, om zoo snel mogelijk uit Ostende te vluchten, zonder een spoor achter te laten.

Terwijl hij nu op het zeiljacht van Mr. Piek naar de zachtgolvende zee en het blauwe uitspannel keek, was hij op den inval gekomen, zonder naar het hotel terug te keeren, naar Londen te gaan.

Hij had het slim aangelegd en Piek, die niets liever wilde dan het den Kamerheer van den koning van Servië naar den zin te maken met het oog op nog meerdere decoraties, had onmiddellijk toegestemd, zonder ook maar de geringste argwaan te koesteren.

Raffles slenterde naar het kompas en zag met genoegen, dat nu regelrecht naar Engeland koers werd gezet.

Daar de gewone Kanaal-route werd gevolgd, die ook door de post- en passagiersbooten tusschen Engeland en België werd afgelegd, hield Raffles een oogje in het zeil en werkelijk het duurde niet lang of de vroege

Engelsche Kanaalboot op België, passeerde hen op geringen afstand.

Raffles leende den sterken telescoop van zijn gastheer en meende werkelijk aan dek een paar heeren te zien staan, waarvan er een bijzonder veel weg had van den Engelschen Hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard. Het kon echter ook verbeelding zijn.

Hij had zich echter niet vergist.

Baxter was met eenige zijner beambten, toen hij het telegram van Zwarte Betsy had ontvangen, dadelijk vertrokken en aan boord van de stoomboot passeerde hij op eenigen afstand het plezierjacht.

Voordat de Groote Onbekende des morgens het hotel had verlaten, had hij Mr. Smithson een brief gegeven met de woorden:

„Ik verwacht met de ochtendboot eenige heeren uit Londen, waaronder een zeer goed vriend van mij, een zekere Mr. Baxter. Wees zoo goed, hem dezen brief te overhandigen met verzoek, op mijn terugkomst te willen wachten.”

Toen de hoofd-inspecteur met inspecteur Marholm en twee detectives de vestibule van het hotel binnenkwamen en naar den directeur vroeg, kwam Mr. Smithson hem reeds tegemoet en informeerde naar zijn wenschen.

„Is hier een zekere graaf Von Leutomischel, in gezelschap van een anderen heer, afgestapt?” vroeg Baxter gewichtig.

Mr. Smithson antwoordde:

„Ja, heb ik de eer, met Mr. Baxter uit Londen te spreken?”

„Kent gij mij?” vroeg de inspecteur op verbaasden toon.

Mr. Smithson maakte een buiging en zei:

„Ik heb niet de eer, u persoonlijk te kennen, maar Zijne Excellentie, graaf Von Leutomischel, deelde mij mede, dat gij een goede kennis van hem zijt.”

„Een bijzonder goede kennis zelfs”, knikte Marholm, waarop Baxter hem woedend aankweek.

„Houd uw opmerkingen voor u, Marholm!” zei hij.

Mr. Smithson begreep niets van deze woor-

den. En terwijl hij den brief, dien Raffles hem had gegeven, te voorschijn haalde, zei hij:

„Zijne Excellentie droeg mij op, u dit schrijven te overhandigen en u te verzoeken, op zijn terugkomst te wachten.”

Hij gaf den inspecteur den brief en Marholm trapte zichzelf op zijn gevoeligste ekster-oog, om niet in lachen uit te barsten bij het verzoek „de terugkomst van Raffles af te wachten.”

Baxter scheurde het couvert open en las:

„Mijn allerbeste inspecteur,

Ik hoop niet, dat gij er bij dit heerlijke weer spijt van hebt, mijnentwege een pleizierochtje naar Ostende te hebben gemaakt.

Daar gij ongetwijfeld over meer tijd te beschikken hebt dan ik, kunt gij van uw verblijf in Ostende genieten. Gij kunt u van den dienst afmaken door te zeggen, dat gij op de terugkomst van Raffles hebt moeten wachten. Op deze wijze zult gij onbepaald verlof hebben.

Met vriendelijke groeten en de meeste hoogachting,

JOHN RAFFLES.”

Baxter verkreukte den brief in zijn vuist en stak hem in zijn zak.

Daarop wendde hij zich tot den hotelier.

„Wanneer hebben de heeren het hotel verlaten?”

„Reeds heel vroeg, Mr. Baxter. Ik geloof, dat de heeren van plan waren, te gaan zeilen.”

„In hun eigen boot?” vroeg Baxter.

„Neen”, antwoordde de directeur, „een kennis van Zijne Excellentie kwam gisteren met zijn zeiljacht uit Londen en de heeren zullen met hem zijn gaan varen.”

„Het zal het zeiljacht zijn geweest”, meende Marholm, „dat wij van de stoomboot af hebben gezien.

Waarschijnlijk heeft Raffles ons op het dek van de boot door zijn verreijker wel gezien.”

„Zwijg!” bulderde de politie-inspecteur en hij vroeg den hotelier:

„Kent gij den naam van dat jacht?”

„Het spijt mij”, antwoordde Smithson schouderophalend, „maar mag ik de heeren verzoeken, mij te volgen? Zijne Excellentie gaf mij de opdracht, u een ontbijt aan te bieden.”

Marholm lachte nu luidkeels, wat den inspecteur geheel van streek bracht.

Hij snauwde Mr. Smithson toe:

„Wilt gij ons soms voor den gek houden?”

„Pardon”, antwoordde deze, „ik zou niet weten, waarom ik dat zou doen. Ik herhaal slechts het verzoek van Zijne Excellentie.”

„Uw Excellentie kan naar de hel loopen!” bulderde Baxter, „dat was geen Excellentie — —”

Mr. Smithson zette plotseling een lang gezicht.

„Geen Excellentie?” herhaalde hij.

„Neen!” schreeuwde Baxter, „dat was Lord Lister, de veelgezochte Raffles!”

„Raffles?” vroeg Smithson, vergetend van verbazing zijn mond te sluiten.

„Ja, dat was Raffles!” klonk het nogmaals op barschen toon. „Als ik u dat zeg, moet u dat voldoende zijn. Ik ben de hoofd-inspecteur van Scotland Yard. Hier is mijn kaartje.”

Het gelaat van Smithson werd purperrood.

„Dus heeft Betsy toch gelijk gehad?” mompelde hij.

„Welke Betsy?” vroeg Baxter.

Nu vertelde Mr. Smithson het gebeurde van den laatsten nacht en toen hij had uitgesproken, riep Baxter uit:

„Het is ongelooflijk! Zulke idioten!”

Hij dacht eenige oogenblikken na, nam toen haastig afscheid van den hotelier, die in zak en asch zat over de onbetaalde rekening van zijn vermeenden Kamerheer en begaf zich naar het telegraafkantoor.

Miss Prince was dienzelfden ochtend reeds voor den vierden keer naar Scotland Yard gegaan om Mr. Baxter te spreken.

Niemand wilde of durfde haar mede te deelen, waarom de hoofd-inspecteur niet aanwezig was.

Het was tegen den middag, toen zij het voor den laatsten keer probeerde.

Een der beambten overhandigde haar toen een telegram, dat juist voor haar gekomen was.

Haastig opende zij het en las:

Miss Ethel Prince,
Londen,
Scotland Yard.

Tevergeefs voor Raffles naar Ostende gereisd, verneem zoeven van betrouwbare zijde, dat Raffles op zeiljacht van Mr. Piek terug is gekeerd naar Londen en zich waarschijnlijk als gast in diens woning bevindt.

Bewaak het huis ten strengste, ik ben tegen den avond in Londen terug.

BAXTER."

„Eindelijk een spoor," jubelde miss Prince, „als Raffles zich werkelijk in het huis van Mr. Piek bevindt, dan kan hij mij niet meer ontkomen."

Toen de gasten van den biscuitfabrikant met het zeiljacht in Londen waren aangekomen, hadden zij hem beloofd, tegen zes uur bij hem te komen dineeren.

De fabrikant gebruikte den tusschentijd om door middel van ijlboden op de fiets zijn vrienden uit te noodigen. Zij moesten allen zien, welke voorname gasten hij had.

Reeds tegen vijf uur hielden voor de prachtige villa, die Mr. Piek in Westend bezat, talrijke rijtuigen en auto's stil en de zalen van het gebouw, dat bijna een paleis genoemd kon worden, vulden zich met gasten.

Even over zessen traden Raffles en Brand binnen.

Als een koning te midden zijner hovelingen zoo liep de Groote Onbekende door de rijen der gasten, die zich aan weerszijden hadden opgesteld, waarna hij aan elk der aanwezigen door den biscuitfabrikant met al zijn titels werd voorgesteld.

Er bevond zich geen enkele aristocraat onder de gasten; het waren de rijkgeworden bakkers en slaggers van Londen, die met hun vrouwen waren gekomen en die vervuld waren van eerbied jegens den kamerheer van den

koning van Servië. Zij durfden nauwelijks adem te halen.

Raffles had schik in het geval en glimlachte ironisch, toen hij het eerbiedige gekruip dezer parvenu's om zich heen zag.

Hij verachtte zijn geheele gezelschap, alleen de vrouw van den biscuitfabrikant interesseerde hem omdat zij het tegendeel was van haar omgeving.

Zij paste in het geheel niet in den kring van deze menschen.

Met haar kon hij zich aan tafel aangenaam bezig houden en toen hij inzag, dat ook zij het gezelschap verfoeide, sprak hij met haar af den aanwezigen eens een kool te stoven.

Na het diner begaven de gasten zich naar den wintertuin, waar een orkest was opgesteld.

Op weg daarheen merkte Raffles plotseling de vrouwelijke Amerikaansche detective op, die van achter een paar groote waaierpalmen op hem loerde.

Zonder met de oogen te knippen, keek hij haar eenige seconden aan en geen trek op zijn gelaat deed vermoeden, dat hij haar had herkend.

Hij vroeg zich niet af hoe zij er in geslaagd was binnen te komen. Hij begreep, dat daar honderd middeltjes voor bestonden. Van ongemerkt naar binnen sluipen af, tot het omkoopen van de bedienden toe.

Hij moest natuurlijk ongemerkt zien te verdwijnen.

Plotseling dacht hij aan zijn afspraak met de gastvrouw en zijn plan was gemaakt.

Het gelukte Raffles, Charly Brand met een paar woorden omtrent het dreigende gevaar in te lichten en hem te bevelen:

„Verlaat onmiddellijk het huis."

Hij zelf bleef koelbloedig te midden der gasten en wachtte de dingen af, die zouden komen.

Het sloeg reeds twaalf uur, en Raffles zag hoe miss Prince onophoudelijk met zenuwachtigen blik naar de deur keek, waaruit hij begreep, dat zij iemand verwachtte.

Waarschijnlijk zijn vriend, inspecteur Baxter van Scotland Yard.

Hij haalde nu zijn horloge te voorschijn en zei tot Mrs. Piek:

„Het is het uur der geesten, mevrouw, geloof gij aan spiritisme?”

„Nee,” lachte de dame, „ik geloof niet aan dergelijke zaken.”

„Maar ik wel,” mengde zich een dikke, gewezen slager in het gesprek, „wij hadden verleden week eenige interessante séances bij den ouden professor Landmann.”

„Wel ook ik ben in staat, eenige geesten op te wekken,” zei Raffles. „Willen de dames en heeren eens kippevel hebben?”

„Ja! Ja!” riepen allen.

„Alright, laten wij dan allen rondom de groote tafel plaats nemen, de handen tegen elkaar leggen en de tafel laten dansen.”

„Dat is geen groote kunst,” vond de slager. „Wij hebben op de laatste séance de geest van Richard III opgeroepen.”

„Hebt gij hem gezien?” vroeg Mr. Piek.

„Ja,” antwoordde de slager, „hij liep midden door de kamer en was zoo dichtbij mij, dat ik hem kon grijpen.”

„Wanneer gij geesten wenscht te zien, dan kan ik u ook dáármee van dienst zijn,” zei Raffles. „Gij moet mij echter beloven, geen geluid te maken, opdat gij mijn medium niet stoort.”

Miss Ethel Prince zou het liefst dat wat Raffles van plan was, hebben verhinderd.

Zij vermoedde, dat hij iets met haar zelf voorhad, maar begreep niets te kunnen doen, daar zij niet tot de gasten behoorde. Zij had een der bedienden omgekocht en deze had haar in den wintertuin gesmokkeld, onder belofte, dat zij zich stil zou houden.

Raffles draaide nu het licht uit en verzocht den aanwezigen, elkaars handen vast te houden.

Het was zoo donker, dat men elkaar niet kon zien.

„Het zal eenige minuten duren,” zei hij. „Wij moeten geduldig wachten.”

Miss Prince had haar revolver in de hand genomen.

Zij vreesde een aanslag op haar leven.

In gespannen verwachting zaten de gasten

rondom de tafel te wachten op hetgeen zou gebeuren.

De seconden schenen hun uren te zijn.

Plotseling vernam men in het aangrenzende vertrek een vreemde stem, die zei:

„In die kamer!”

Een oogenblik later snelden twee politieambten, die, zooals later bleek Marholm en Baxter waren, de in duisternis gehulde kamer binnen en de verschijning dezer twee personen, alleen verlicht door de lampen van de gang was tamelijk spookachtig en ontlokte sommige der aanwezigen een kreet van angst.

Zij meenden inderdaad, geestverschijningen te zien.

Miss Prince kwam nu uit haar schuilhoek te voorschijn en met den uitroep:

„Gelukkig, dat gij eindelijk zijt gekomen!” draaide zij het licht weer op, om zich op Raffles te storten.

Verschrikt deinsde zij terug — de stoel, waarop de Groote Onbekende had gezeten, was leeg en geen enkel spoor verried meer zijn aanwezigheid.

Inplaats daarvan lag een briefje op tafel, waarop geschreven stond:

„Ik heb mij gedematerialiseerd. Veel groeten aan Miss Prince en Mr. Baxter.

JOHN RAFFLES.”

Een paniek ontstond onder de gasten, toen zij vernamen, wie de vermeende graaf Von Leutomischel, de kamerheer van den koning van Servië, was geweest.

„Maar hij heeft mij toch, in opdracht van den koning van Servië een ridderorde gebracht!” zei Mr. Piek.

„Laat eens kijken,” verzocht inspecteur Baxter.

Hij bekeek de ordeteekens op de borst van den biscuitfabrikant en zei:

„Van dat soort kunt gij bij elken winkelier, die cotillonorden verkoopt, zooveel krijgen als gij wilt.”

„Wat!” kermde Mr. Piek, „en ik heb er duizenden voor betaald.”

Alle aanwezigen verdrongen zich om den gastheer, die raasde en tierde en een beroerte nabij scheen.

Hiervan maakte Miss Prince gebruik, om

ongezien door de gasten, de kamer te verlaten, teneinde een inspectietocht door de overige gangen en kamers te maken, om te zien of Raffles zich ook ergens kon hebben verstoppt. Het was nog maar heel kort geleden, dat zij hem gezien had, zoodat hij, volgens haar meening, het huis niet kon hebben verlaten.

Maar Raffles was verdwenen, alsof hij door de lucht was weggezweefd.

In werkelijkheid echter was hij, zoodra de kamer in duisternis was gehuld, zachtjes door de portière de aangrenzende kamer binnengesloopen, waar hij geruischloos een venster had geopend.

Daar men zich op de étage-geljkvloersch bevond, was het hem zeer gemakkelijk gevallen, in den tuin te komen.

Hij was daar het hek overgeklommen en

vond in het steegje, dat aan de achterzijde van den tuin grensde, Brand op hem wachten.

Een paar haastige schreden brachten de beide vrienden naar de breede straat, waaraan de villa van den biscuitfabrikant gelegen was. Raffles stapte in en Brand zette zich achter het stuurrad.

Geruischloos gleed de limousine weg, juist toen de straatdeur van de villa openging; de politie-beambten, die naar buiten traden, konden een spotachtige buiging in ontvangst nemen van den misdadiger, die zij zochten en die zich op zijn gemak in de kussens van de auto neervliede.

Toen Raffles thuis kwam was hij het geheele geval al weer vergeten en peinsde hij over nieuwe avonturen.

De volgende aflevering (No. 546) bevat:

De man die veertig draken doodde.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885